

သိုးဆောင်း
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

လှိုင်းဝှက်မြို့ရိုး
၏
ရှောက်ဆုံးအုပ်ချုပ်

ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရသည်က အေးစက်ထုံကျင်နေသော လေတွေ ပါပဲ။ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသည့်ကြောင့် အင်္ကျီလွင့်နေသော လက်ဖျား တွင်ပင် ကျင်စက်စက် ဖြစ်သွားရသည် ညာဘက်လက်မှ ကိုင်ထားသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏ ။

ကားအောက်မှ စောင့်ဆိုင်းနေသူများ ထံမှ လူ တစ်ယောက် အနားကပ်လာကာ...

“ညီလေး ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

သူအဖြေ ပြန်မပေးမိ။ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲကာ ကားဂိတ်အတွင်း သို့ ခပ်သွက် သွက် ဝင်သွားလိုက်သည်။ ကားဂိတ်အတွင်း : လေကွယ်ရာရောက်မှ လူကအနည်းငယ် နေသာထိုင်သာ ရှိသွား၏ ။ ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ဆင်းလာခဲ့သော အဝေး ပြေးကားကြီးဆီ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။

ခရီးသည်တွေ ဆင်းနေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ အောက်ဖက်မှာ က ကြိုတင်စောင့် ဆိုင်းနေသော Taxi သမားတွေ ၊ သုံးဘီး ဆိုင်ကယ်သမားတွေ မှာ ခရီးသည်များကို အလှ အယက် ခေါ်ငင်နေကြ၏ ။

ရန်ကုန်မှ မောင်းနှင်လာသော ခရီးသည်တင် အဝေးပြေးကားကြီး တစ်စီးထိုးဆိုက် လာမှု ကြောင့် အိပ်စက်နေသော ကားဂိတ်လေးမှာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ပြီးတော့ ပုခုံးမှာ လွယ်လာသော ကျောပိုးအိတ်ကို ချွတ်ကာ ပေါင်ပေါ်တင် လိုက်သည်။ ယူဆောင်လာသော ပစ္စည်း ပစ္စယများ အနက် ထိုကျောပိုးအိတ်မှာ အရေး အကြီးဆုံး ဖြစ်ပါ၏ ။

“ညီလေး ...၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ။ အစ်ကို ဘယ်လိုက်ပို့ပေးရမလဲ”

ယခုချိန်ထိ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေသေးသော အနားမှာ
ကပ်ပါလာသူစကားကြောင့် လက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မနက် (၅:၃၀)။

မိုးလင်းခါနီး ဖြီ ဖြစ်ပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က မှာ င်အားကြီးဆဲပင်
ရှိနေသေးသည်။ ကားဂိတ်တွင် မှာ တော့ မီးရောင် တွေ ဖြင့် လင်းထိန်နေသည်။
လှုပ်ရှားသံ၊ ပြေးလွှားသံ၊ ခရီးသည်နှင့် Taxi သမားများ ဈေးစကားပြောသံ၊ သူ့ထက်ငါ
အလှအယက်ခေါ်သံတွေ ဖြင့် ဆူညံနေသည်။

“အစ်ကိုက ကားလား၊ ဆိုင်ကယ်လား”

“ ဆိုင်ကယ် ညီလေး။ ကားနဲ့ သွားလည်ချင်လည်းရတယ်။”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲသွားမှာ ပါ”

သူ့စကားကြောင့် ဆိုင်ကယ်သမားမှာ အနားတိုးလာသည်။

“ညီလေး ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

ဟိုတယ် တစ်ခုနာမည် ကို ပြောပြလိုက်တော့...

“သိတယ် ညီလေး။ နှစ် ထောင်ပဲပေး”

နှစ် ခါ သုံးခါရောက်ဖူးထားသော နေရာတစ်ခုသို့ ဈေးတော် ကြောင်း
သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ...

“အဲ့ဒါဆိုလည်း သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်တော့
သောက်ဦးမယ်”

ဆိုင်ကယ်သမားကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဆေးလိပ်ဘူးကို
ထုတ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိလိုက်၏ ။ နှစ် ဖွာ၊ သုံးဖွာလောက် ဖွာပြီး
သွားတော့ လူကအနည်းငယ် နေသာထိုင်သာရှိသွား၏ ။ အချမ်းပေါ့သွားသလိုလည်း ခံစား

လိုက်ရသည်။

ဆိုင်ကယ်သမားကတော့ ဘေးနားဝင်ထိုင်ကာ သူ့ကိုစောင့်စားနေသည်။
ကားဂိတ်တွင် မှာက ယခုထက်တိုင် လူတွေ ရှုပ်ထွေးဆဲ။ သူစီးနင်းလိုက်ပါလာရာ ကားကြီး
ကတော့ ခရီးသည်ရှင်းသွားပြီမို့ မီးမှိတ်၊ တံခါးပိတ်နေတာတွေ ရသည်။

တော်သေး၏ ။ အနွေးထည် ထူထူဝတ်ထားလို့၊ မဟုတ်လျှင် မလွယ်။
ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ ဆောင်းမနက်ခင်းကို သူ့အထင်မသေးရဲတော့။ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကုန်လုလုမှာ
သူမတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“သွားရအောင် အစ်ကို”

“အိုကေ...ညီလေး”

ဆိုင်ကယ်သမားက ကားဂိတ်အတွင်းမှ တစ်ဆင့် သူ့ကိုအပြင် ခေါ်ထုတ်သွား
သည်။ အပြင်မှာလည်း ကားတွေ ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ ၊ တုတ်တုတ် (ခေါ်)သုံးဘီး ဆိုင်ကယ်တွေ
ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ မကြာလိုက် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး သူ့ရှေ့ရောက်လာပါ၏ ။ ခရီး
ဆောင်အိတ်ကိုဆွဲကာ တက်ထိုင်မည် ပြုတော့ ...

“ပေး.....ပေး ညီလေး။ အိတ် အစ်ကိုကိုပေး”

ပေးလိုက်တော့ ဆိုင်ကယ်သမားက ခရီးဆောင်အိတ်ကို သူ့ရှေ့မှာ ချသည်။ ပြီး
တော့မှ ...

“ရပြီ။ တက်တော့ ညီလေး”

ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်တော့ ဂျင်းဘောင်းဘီထူထူဝတ်ထားပေမဲ့ တင်ပါး
တွေ အေးသွားရ၏ ။ စိုစွတ်စွတ် အထိတွေ့ ကိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ဆိုင်ကယ်ခုံ ပေါ်မှာ
နှင်းတွေ ကျထားသည်ထင်၏ ။ သူ့သတိမပြုမိလိုက်။ မတတ်နိုင်တော့။ ဟိုတယ် ရောက်မှပဲ
ဘောင်းဘီလဲရတော့မည် ။

ထိုစဉ်မှာပဲ ဆိုင်ကယ်သမားက စက်ကိုနှိုးကာ ကားဂိတ်အတွင်းမှ မောင်းထွက်

သွားပါသည်။ အေးစက်စက်လေငွေ့တွေ မျက်နှာကို လာစင်တော့ ချစ်စရာ ဒေသကို သူနှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်သည်။

‘မင်္ဂလာပါ ပြင်ဦးလွင်ရေ...’

မြို့လေးက အိပ်မောကျလျက်ပင် ရှိသေး၏ ။ ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီးမှာ ဦးတည်ရာ ဟိုတယ်ဆီသို့ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။ တိုးဝင်လာသော လေတွေ မှာ နင်းစက်တွေ ပေကျုံနေပါသည်။ မျက်နှာကို အရှိန်နဲ့ လာတိုက်သည်မို့ ရေခဲရေနှင့် ပက်သလောက်နီးနီး ခံစား ရ၏ ။

ဆယ်မိနစ်လောက် မောင်းပြီးသွားချိန်မှာ တော့ မီးရောင် ဝါဝါနှင့် ဟိုတယ် ဆိုင်း ဘုတ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မနက်လင်းခါနီး ငြိမ့်လားမသိ။ ဟိုတယ် ခြံဝန်း တံခါးမှာ ဖွင့်ထားသည်။ ဆိုင်ကယ်သမားက ဟိုတယ်ဝင်ပေါက်ရှေ့ရောက်အောင် မောင်း ဝင်လာ၏ ။ ဝင်ပေါက်ရှေ့ရောက်တော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်သမားကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ဆိုင်ကယ် သမားက ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲကာ ဟိုတယ်တွင် :ရောက်အောင်ပို့ပေး၏ ။ သူတို့ကိုမြင် တော့ reception ဝန်ထမ်းနှစ် ယောက် အိပ်မှု နံရံများဖြင့် ခေါင်းထောင်လာကာ...

“မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ”

လေးလေးပင်ပင် နှုတ်ဆက်မှု ကို ခေါင်းညိတ်ပြုရင်း ...

“ အခန်းရဦးမလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်။ ဘယ်နှယောက် လဲ မသိဘူး”

“ တစ်ယောက် တည်းပါ”

ပြောပြီး မှတ်ပုံတင်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက် တော့ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက် က နောက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“ တစ်ယောက် ခန်းက (107)ရယ်၊ (110)ရယ် ကျန်သေးတယ် အစ်ကို”

“(107) ကိုပေး”

သူ့စကားကြောင့် ဝန်ထမ်းက နောက်ဘက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသော သော့တွဲ တွေထဲမှ အခန်းသော့တစ်ခုကို ဖြုတ်ကာ သူ့ရှေ့ချပေးသည်။ အဆင်ပြေသွားပြီမို့ ဆိုင်ကယ်သမား လည်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားသည်။ ပိုက်ဆံကို ထုတ်ကာ reception မှာ နှစ် ရက်ခံ ရှင်း ပေးထားလိုက်၏ ။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် ပြင်ဦးလွင်မှာ တစ်ပတ်လောက်နေ ဖြစ်ဦးမည် မဟုတ်ပါလား။ နှစ် ခါ လောက်တည်းဖူးထားသည်မို့ ဒီဟိုတယ်က သူနဲ့ အစိမ်းသက်သက် မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ဝန်ထမ်းဦးဆောင်ရာနောက်သို့ပဲ လိုက်သွားလိုက်သည်။ သူယူထားသော အခန်းမှာ ဒုတိယ ထပ်တွင် ရှိနေပါသည်။ ဝန်ထမ်းက တံခါးကိုဖွင့်ကာ အခန်းတွင်း ဦးဆောင်ဝင်သွား၏ ။

သူ့စိတ်ကြိုက် အခန်းလေးပါပဲ။ မကျယ်လွန်း၊ မကျဉ်းလွန်းပဲ အနေတော် ရှိသည်။ ပြီးတော့ အခန်းနံရံကို ကြက်ဥအနှစ် ရောင် သုတ်ထားသည်။ ဟိုတယ်အခန်းတစ်ခုတွင် ရှိသင့် ရှိထိုက်သော ပစ္စည်းများ မှာ လည်းသူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေပါသည်။ လိုက်ကာဖယ်ကာ အပြင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မှောင်လို့ကောင်းတုန်း။

ဝန်ထမ်းလေး ထွက်သွားတော့ သူ တစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ မိုးမလင်းသေး သည်မို့ တစ်ရေး လောက်အိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။ (မိုးလင်းလျှင်လည်း အိပ်မှာ ပါပဲ။) အရင် ဆုံး ပခုံးမှ ကျောပိုးအိတ်ကို ချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်တယုတယ တင်လိုက်သည်။ ပြီး... ခရီး ဆောင်အိတ်ကိုဖွင့်ကာ ညဝတ်အင်္ကျီတစ်စုံထုတ်လိုက်၏ ။ အချမ်းမပြေသေးသည်မို့ အလျင်အမြန်ပင် အဝတ်လဲလိုက်ပါသည်။

အဝတ်လဲပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်တက်ကာ စောင်ထူထူကိုလည်ပင်းထိ ရောက်အောင် ဆွဲခြုံလိုက်သည်။

ခရီးပမ်းနေလို့လားမသိ။

ခဏချင်းပင် အိပ်ပျော် သွားပါ၏ ။

*

ချယ်ရီတောသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ

မနက်ခင်းရေ

ထွက်ခဲ့တော့...

*

၂၂

အိပ်ရာကနိုးတော့ ဆယ်နာရီခွဲ။ ဗိုက်ဆာသလို ရှိသည်ကြောင့် လှဲနေရာမှ ထ၊
ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီး ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ပြတင်းတံခါးဆီသွားလိုက်၏ ။ လိုက်ကာ ကို
ဆွဲဖယ်လိုက်တော့ လင်းချင်းဝင်းပနေသော နေရောင် က အိမ်ခေါင်မိုးများ ပေါ်နှင့် သစ်ပင်
ထိပ်ဖျားတွေ မှာ ကုပ်ကပ်နေရာယူနေသည်။

ပြတင်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်စဉ် လေအေးတစ်သိုက်က သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လာသည်။
‘မင်္ဂလာပါ ပြင်ဦးလွင်ရေ’ ဟု စိတ်ထဲမှ နှုတ်ဆက် ဖြစ်လိုက်ပေမဲ့ ‘မင်္ဂလာပါ သော်ဖြိုး
ဝေရေ’ ဟု တော့ သူ့ကို ပြန်မနှုတ်ဆက်ပါ။ သူ့နာမည် ကို မသိတာလည်း ပါပါလိမ့်မည် ။
နာမည် သိ လျှင်တော့ နှုတ်ဆက်ကောင်း နှုတ်ဆက်နိုင်ပါသည်။

အပြင်ဘက်မှာ က အထပ်နှိမ့်တိုက်ပုလေးတွေ ။ ထင်းရှူးပင်ပေါက်တွေ
လေတိုက် တိုင်း ယိမ်းထိုးနေသည့် အားပျော့ပျော့သစ်ပင်လေးတွေ မှာ သူ့နေရာနှင့် သူ
အလေ့ကျပေါက်ရောက်နေပါသည်။ တမင်တကာ စိုက်ထားခြင်းလည်း ဖြစ်လောက်သည်။
ဘာပဲပြော ပြော မြင်ကွင်းက သူလိုလူ တစ်ယောက် အတွက် မရှိက်ပဲ သဘာဝ ကျသည့်
ဓာတ်ပုံ တစ် ကားပါပဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အလေ့ကျ ဓာတ်ပုံတစ်ကားကို သော် ဖြိုး ငေးကြည့်နေရာမှ တစ်စုံ တစ်ယောက် ကို သတိရလိုက်သည်။

စောထူးကို ဖုန်းဆက်ရဦးမည် ။ မနေ့က ဖုန်းကြိုဆက်ထားသည့် အတွက် ယခု အချိန်ဆို သူ့ကိုမျှော်နေလောက်ပြီ ဖြစ်၏ ။ အခန်းတွင် ပြန်ဝင်ကာ လဲထားသော ဘောင်းဘီ အိတ် အတွင်းမှ ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်သည်။ ဝတ္တရားမပျက် သုံးခါလောက်ခေါ်ပြီးသွားတော့မှ ဖုန်းက မဝင်ချင် ဝင်ချင်နှင့် ဝင်သွား၏ ။

ဝင်ဝင်ချင်းကြားရသည်ကား...

“ဟယ်လို...”

“ဟေ့ကောင် စောထူး၊ ငါ သော် ဖြိုး ”

“ဟာ...သော် ဖြိုး ၊ မင်း ရောက်နေပြီလား”

“အေး...မနက်က ရောက်တယ်။ မင်း အခုဘယ်မှာ လဲ”

“ငါ အခု ပြင်ဦးလွင်နဲ့ မန္တလေးကြားလမ်းမှာ ”

စကားကတစ်ဝက် တစ်ပျက်နှင့် ရပ်ပြီး မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ လေတိုးသံတွေ ဆူညံသွားပြီး တစ်အောင့်ကြာတော့မှ စောထူးအသံကို ပုံမှန် ပြန်ကြားရ၏ ။

“ဟေ့ကောင်...သော် ဖြိုး ၊ ငါပြောတာ ကြားလား”

“အေး ...မကြားလိုက်ဖူး။ ဖုန်းကလိုင်းမမီဘူး ဖြစ်နေတယ်။ မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ငါ့အမေ ကုန်ကားတစ်စီး (၂၁)မိုင်နားမှာ ပျက်နေလို့။

ငါဆင်းပြီးသွားကြည့်ပေးနေ တာ။ မနက်ကမင်းဖုန်းကို ခေါ်မလို့ဘဲ။ မင်းပင်ပန်းပြီး အိပ်နေမယ်ထင်လို့မခေါ်လိုက် တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဟိုတယ် ရောက်ရောက်ချင်း အိပ်လိုက်တာ အခုမှနိုးတယ်။ နိုးနိုး ချင်း မင်းဆီဖုန်းဆက်လိုက်တာပဲ။ မင်းအခုမအားဘူးလား”

စကားဆုံးတော့ စောထူး၏ အားနာဟန် ဖျော့ဖျော့ကိုကြားရသည်။

“အေးကွာ၊ အားနာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ။ အလုပ်က အမှတ်မထင်ပေါ်လာလို့၊ ညနေတော့ ပြီးမယ်ထင်တာပဲ။”

“ရတယ်...ရတယ် ဟေ့ကောင် ၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ မင်းအလုပ်သာ မင်းပြီးအောင်လုပ်။ ငါလည်း ခရီးပမ်းလာတာနဲ့ အတော် ပဲ။ ဒီနေ့ တစ်နေ့တော့ ဟိုတယ်မှာ ပဲ အောင်းနေလိုက်မယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့အတွက်ရှုခင်းကောင်းကောင်းလေးကိုတော့ ကြည့်ပေးထားမယ်မလား”

“ကြည့်ပေးထားတာပေါ့ကွ။ မင်းသာ ပုံကောင်းရရင် ငါ့ကိုမမေ့နဲ့”

စောထူးစကားကြောင့် သူပြုံး လိုက်မိသည်။

“အေးပါကွာ၊ အဲလိုဆို မင်း ငါ့ဆီဘယ်တော့လာမှာ လဲ”

“ညနေ ငါပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ။ အရင်တည်းနေကျ ဟိုတယ်ပဲမလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ ဟေ့ကောင်။ ဒီတစ်နေ့ခင်းတော့ မင်းဟိုတယ်မှာ ပဲ အောင်းနေလိုက်တော့။ ငါ ကားပစ္စည်းဝယ်စရာရှိလို့ မန္တလေးဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

“အေး.... အေး...”

ဖုန်းချပြီးတော့ ဗိုက်မှာ တကြုတ်ကြုတ်မြည် လာသည်။

စောထူးအားမနာရအောင် ဒီတစ်နေ့ ဟိုတယ်မှာ ပဲ အောင်းနေမည် ဟု ပြောလိုက်ပေမဲ့ တကယ့်တကယ် သူမလုပ် နိုင်ပါချေ။ ဟိုတယ်အခန်းတွင် ၊ အောင်းနေတာထက်စာလျှင် အပြင်ထွက်တာက သူ့ အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုး ဖြစ်နိုင်မည် ထင်သည်။ စိတ်ကြို

က်ပုံတစ်ပုံလောက်ရလျှင် မနည်း။

ရေမိုးချိုး ပြီးတော့မှ မြို့၊ ထဲဘက်သွားလိုက်ဦးမည် ။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။
ဟိုတယ်အစာတွေ ကို သူခံတွင် ၊ မတွေ့ ။ အပြင်မှာ ပဲ တစ်ခုခု စားလိုက်တော့မည် ။ အရေး
ကြီးတာတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ပြင်ဦးလွင်ဆောင်းကို ရေရှည်အန်တုဖို့ အနွေးထည်
လည်း ထပ်ဝယ်ရဦးမည် လေ။

သူ့မှာ ပါလာသော အနွေးထည်ဖြင့် ဒီဆောင်းကို ရေရှည်အန်တုဖို့ ဖြစ်နိုင် မည်
မထင်။

စောထူးမှာ တက္ကသိုလ်တက်စဉ်က ခင်မင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပါသည်။
အဖေ မရှိတော့သည်မို့ မိသားစုပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ
ကတော့ ကျောင်းပြီးကတည်းက ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သူပေါ့။ ယခုပြင်ဦးလွင်
လာ ခြင်းမှာ လည်း အပျော်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်ရန်အတွက် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နှိပ်စက်ရန်ပုဂ္ဂိုလ် ကတော့ ပြင်ဦးလွင်သား စောထူးပင်
ဖြစ်တော့၏ ။ လောလောဆယ် ကတော့ ရေအရင်ချိုး ရပေမည် ။ ပြီး မြို့၊ ထဲဖက်သွားကာ
ဟာ နေသော ဝမ်းကိုဖြည့်ရမည် ။ အတွေ့ ၊ ဆုံးသော ရေချိုး ခန်းဝင်လိုက်ပါသည်။

ခလုတ်လှည့်လိုက်တော့မှ ရေမှု နံတွေ ဖွဲ့ခနဲ သူ့အပေါ်ကျလာ၏ ။

“အားပါး...အေးလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း”

ရေချိုး ပြီးတော့ မြင်းလှည်းတစ်စီး ငှားကာ မြို့၊ ထဲဘက် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ နှစ်
ခါ၊ သုံးခါရောက်ဖူးထားသည်မို့ အရာရာက သူနှင့် အစိမ်းသက်သက် မဟုတ်ပါ။ မြို့၊
ထဲရောက် တော့ ဗိုက်ကို ဖြည့်လိုက်၏ ။ ပြီးတော့ ဆွယ်တာဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ စိတ်ကြို
က် အင်္ကျီနှစ် ထည်ကို ဝယ်လိုက်ပါသည်။

ဒီလောက်ဆိုလျှင်ဖြင့် အအေးဓာတ်ကို အန်တုဖို့ ရနိုင်ကောင်းပေပြီ။ အင်္ကျီ
ဝယ်ပြီး တော့ ဟိုတယ်လည်း မပြန်ချင်သေးသည်မို့ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်လာခဲ့လိုက်၏ ။ ဒီ

အချိန်ဆို ရန်ကုန်မှာ နေပူကောင်းတုန်းပေမဲ့ ပြင်ဦးလွင် ကတော့ အေးမြလတ်ဆတ်လျက်။

ပင်လယ်ပြင်မှ အမြင့်ပေသုံးထောင်ကျော်မှာ တဖြူး ဖြူး
တိုက်ခတ်နေသည့်လေ။ တဝီဝီမောင်းနှင်နေကြသော ဆိုင်ကယ်များ နှင့် ကြည့်လို့
အလွန်ကောင်းနေပါသည်။ လမ်း လျှောက်ရတာ ပင် ရန်ကုန်နှင့် မတူလတ်ဆတ်ညွန့်နူးကာ
နေ၏ ။ လျှောက်လာရင်း တစ် နေရာရောက်တော့ သူ့အာရုံကို ဦးစိုက်ဆွဲခေါ်သွားသည့်
အခင်းအကျင်းတစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရပါသည်။

စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်။ မြေပေါ်တွင် အခင်းတစ်ချပ်နှင့်
ဖြန့်ကျဲပြသ ထားသော လမ်းဘေးစာအုပ်ဆိုင်လေးပါပဲ။ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာပါသလို
စာဖတ်ရတာ ကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။

ပြီးတော့ စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်လေးတွေ မှာ စာအုပ်ကောင်း သွားရွေးရသည့်
ခံစား မှု ကိုလည်း နှစ် ခြိုက်၏ ။ ထို့ကြောင့် ခပ်သွက်သွက်ပင် စာအုပ်ဆိုင်လေးရှိရာသို့
လျှောက် လှမ်းသွားလိုက်သည်။ ရှေ့ကိုရောက်တော့ ဖြန့်ခင်းထားသော စာအုပ်များ ကို
တစ်အုပ်ချင်း ကြည့်ရှုနေလိုက်၏ ။

ပိုင်ရှင်မှာ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ နောက်မှာ ကျုံ့ ကျုံ့
ထိုင်ရင်းစာအုပ် ကြီးတစ်အုပ်အား သဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေ၏ ။ ရှေ့တွင်
သူရောက်နေတာကိုတောင် သတိပြုမိပုံမပေါ်။ တစ်အောင်ကြာတော့ သော် ဖြိုး
ငုတ်တုတ်ထိုင် ချကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲ ထုတ်လိုက်သည်။

ဗင်းဆင့်ဗန်ဂိုးရေး ခဲ့သမျှပုံကြမ်း (ကောက်ကြောင်းပန်းချီကားများ
)ဆိုသည့်စာအုပ်။ တစ်ရွက်နှစ် ရွက် လှန်ကြည့်ပြီးစဉ်မှာ ပင် ရှားပါးစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်မှန်း
သိလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။

ပြီးတော့ ကြည့်နေရင်းနဲ့ နောက်ထပ်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော စာအုပ်တစ်
အုပ်ကို ထပ်တွေ့ ရသည်။ ကမ္ဘာကျော်ဘာသာပြန်စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ။ တော် တော် ဟောင်း
နေ ပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ ဖတ်လို့တော့ရနေသေး၏ ။ ပြန်ရိုက်ထားတာတွေ ရှိပေမဲ့ မူရင်းစာအုပ် ဖြစ်

နေသည်မို့ ယူရပေဦးမည် ။

ဘာပဲပြောပြော ဟိုတယ်ပြန်ရောက်လျှင် ပျင်းရန်မရှိတော့။

“ဦးလေး ... ဒီနှစ် အုပ်ဘယ်လောက်လဲ”

စာအုပ်နဲ့ မျက်နှာ ကပ်လှလှနီးနီး ဖြစ်နေရာမှ လူကြီး ခေါင်းမောလာသည်။ ပြီး
သူ ထောင်ပြ သော စာအုပ်နှစ် အုပ်ကို ကြည့်ကာ...

“လေးထောင်”

အသံ လူနဲ့ မလိုက်စွာ မာတင်းနေသည်မို့...

“ မလျှော့တော့ဘူးလား”

“မယူချင် ပြန်ချထားခဲ့လေ”

သော် ဖြိုး ဝေဆိုသော ချာတိတ် အနည်းငယ်တော့ ဖြုံသွားရ၏ ။ ဈေးရောင်
ပုံက လွန်လွန်ကျူး ကျူး ကို ကောင်းမွန်နေသည်။ အပြစ်တော့ မဆိုသာပါ။ စာအုပ်ချစ်သော
လူ တော် တော် များ မှာ ထိုသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း သူနားလည်သည်။ ပုံစံကြည့်ရ
တာ ဒီအဘိုးကြီးမှာ အနှစ် နှစ် အလလ စုဆောင်းထားသော စာအုပ်များ ကို အခြေအနေ
တစ်ရပ် ကြောင့် ချရောင် နေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဈေးသည် သက်သက်မဟုတ်နိုင်။
အနည်း ငယ် ဈေးများ ပေမဲ့ ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

မယူလည်း ထိုအဘိုးကြီးပြောသလို ထားခဲ့ရရုံသာရှိသည်။ ဈေးလျှော့မည်
အရိပ်အယောင်က မြူမှု နှိပ်တစ်စလောက်ပင် မတွေ့ ရသည်မဟုတ်ပါလား။ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး
တော့ အခင်းပေါ်တွင် ယူလိုက်သော စာအုပ်နှစ် အုပ်နေရာမှာ လွတ်သွား၏ ။ ထိုနေရာသို့
အဘိုးကြီးက နောက်ထပ်စာအုပ်နှစ် အုပ်ကို အိတ်တွင် မှ ထုတ်ကာချသည်။

ချခင်းလာသော နှစ် အုပ်အနက် တစ်အုပ်အား မြင်လိုက်ရချိန်မှာ တော့...

‘လျှို့. ဝှက်မြို့. ရိုး’

နာမည် လေးက သပ်ရပ်လှပကာ နှလုံးအိမ်အတွင်း :သို့ စီးမျောကာသွားသည်။

နာမည် နှင့် အတူ စာအုပ်မျက်နှာဖုံးလေးမှာ လည်း စွဲဆောင်အားကောင်းလွန်းလှ၏ ။
ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေသူမို့ ပစ္စည်းတစ်ခု၏ အနုပညာအရည်အသွေးကို သူကောင်းကောင်း ကြည့်ရှု
တတ်ပါသည်။

ဆတ်ခနဲ ပြန်ထိုင်ချကာ ထိုစာအုပ်လေးအား ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့...
စာအုပ်မှာ သာမန်အရွယ်အစားထက် အနည်းငယ်ကြီးနေ၏ ။ ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရသော
ကျောင်းသုံးပုံနှိပ်စာအုပ်အရွယ်အစားမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့...

ပြောင်မြောက်လွန်းသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို အနီးကပ်ကြည့်ရှုလိုက်ရသလို...
ပုစွန် ဆီရောင် အောက်ခံပေါ်မှာ အညိုကွက်အုတ်ချပ်များ ဖြင့် မြို့ ရိုးတစ်ခုပုံကိုဖော်ထား၏ ။
မြို့ ရိုးကို ကြည့်ရုံနှင့် ရှေးကျာသာ သက္ကရာဇ်တစ်ခု၏ မြို့ ဟောင်းကြီး တစ်ခု၏ ပုံစံ ဖြစ်
သည်။

ပြီးတော့ အလယ်တည့်တည့်မှာ ဝင်ပေါက်မုခ်ဦးတစ်ခု။ ထိုမုခ်ဦးအပေါ်ဘက်မှာ
မှ အနက်ရောင် စာလုံးကြီးများ ဖြင့် ‘လျှို့ဝှက်မြို့ ရိုး’ ဟု ခန့်ခန့်ထည်ထည် ရေး ထိုးထား
ပါသည်။ ပုံစံကိုကြည့်ရတာ ရှေးဟောင်းမြို့ တစ်မြို့ ၏ ဝင်ပေါက်အား ပုံတူကူးဆွဲထားသလို။

အနက်ရောင် ‘လျှို့ဝှက်မြို့ ရိုး’၏ ဘေးဖက်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ လည်း
ပန်းခက် ပန်းနွယ်များ ရေး ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ ရသည်။ ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် ပုံစံက
နန်းစိုက်ခဲ့ သော တစ်ခေတ်တစ်ခါက မြို့ တစ်မြို့ ပုံစံမျိုး ။

စာအုပ်မှာ မျက်နှာဖုံးနှင့် ပင် လက်ကမချချင်လောက်အောင်
ဆွဲဆောင်လိုက်ပေပြီ။ ညို့ အားပြင်းလွန်းလှသော မျက်နှာဖုံးပန်းချီလေးကို
တမေ့တမောကြည့်နေရာမှ အတွင်း : ကိုလှန် လိုက်တော့...

ဝါကျင့်ကျင့် စာမျက်နှာတစ်ခုမှလွဲ၍ အားလုံးမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊ စာလုံးမပါ၊
မျဉ်းကြောင်းမပါ၊ ဗလာရောင် စာမျက်နှာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ရွက်မှာ လည်း
ထိုအတိုင်း။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်တစ်ရွက်...

စာအုပ်အလွတ်တစ်အုပ်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဦးလေး...၊ ဒီစာအုပ်ကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

အဘိုးကြီးက စိတ်မပါစွာ ခေါင်းမောလာပြီး သူ့လက်တွင် မှ

စာအုပ်ကိုကြည့်ကာ...

“မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ”

တော် တော် ခွကျသည့် အဘိုးကြီးပဲဟု တွေ့မိကာ သူလည်း အားကျမခံတော့။

“မြင်တော့ မြင်တာပေါ့။ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာမှမပါလို့”

“ဘာမှမပါရင် ဗလာစာအုပ်ပေါ့ကွ”

“ကျွတ်...”

ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။ သူ့စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သာ စုတ်သပ်လိုက်မိ တော့ သည်။ ဒီအဘိုးကြီးနှင့် စကားပြောရတာ လုံးဝအဆင်မပြေပါ။

“ဗလာစာအုပ်ကြီးဆိုဘာလို့ရဲ့မှာ ‘လျှို. ဝှက်မြို့. ရိုး’လို့ နာမည် တပ်ထားတာလဲ။ နာ မည် တပ်ထားရင် အဲ့ဒါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာ ကတော့ အတွင်းမှာ ပါရမှာ ပေါ့။ ဦးလေးပြောသလို ဗလာစာအုပ်ဆို ဒီစာအုပ်က ကလေးတွေ ပုံဆွဲဖို့လား”

ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် သူလည်း မြင်ပြင်းကပ်ကပ် ဖြင့် ဂျစ်တိုက်လိုက်တော့...

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ပုံဆွဲဖို့။ မင်းလည်း ပုံဆွဲချင် ဝယ်သွားလိုက်”

ပြီးလေပြီ။ အဘိုးကြီးက ဂရုမစိုက်သော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ စာပြန်ဖတ် နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ စာအုပ်ကိုင်ပြီး ကြောင်တောင်တောင် ကျန်ခဲ့ရသူက သူပင် ဖြစ် တော့၏ ။

အဘိုးကြီးပြောသလို ပုံဆွဲစာအုပ်မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။

မျက်နှာဖုံးကို ကြည့်ရုံနဲ့ ကြက်သီးထလောက်အောင် ကြိုး စားထားတာကို တွေ့ ရပါသည်။
ပြီးတော့ စာအုပ်မှာ အထူကြီးမဟုတ်။ အတွင်း စာရွက်များ မှာ ခန့်မှန်းချေ
ဆယ်ရွက်ဝန်းကျင်လောက် သာ ရှိလိမ့်မည် ။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် စာအုပ်ကိုပြန်ချမှပေးနိုင်တော့။ ဗလာစာအုပ်
ဖြစ်ပေမဲ့မျက်နှာဖုံးနှင့် ပင် ပြည့်စုံနေပါပြီ။ ထို့အတွက်...

“ဘယ်လောက်လဲ ဦးလေး”

အဘိုးကြီးက မော့၍ ပင်မကြည့်ပါ။

“ရောင် ချေး ကတော့ တစ်ထောင့်ငါးရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းလျှာရှည်တဲ့အတွက် ဈေး
တက်သွားပြီ။ သုံးထောင်ရမှ ရောင် မယ်။ မလိုချင်ပြန်ချထားခဲ့။

မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

နောက်ဆုံးတော့ အင်တင်တင်ဖြင့် သာ ငွေသုံးထောင် ထုတ်ပေးလိုက်
ရတော့သည်။

လောကဓမ္မတာ တစ်ခုပါပဲ။

ဝယ်သူရှိလျှင် ဈေးတက်တတ်သော သဘာဝ ပင်မဟုတ်ပါလား။

*

၁၁၁

လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့သည်မို့ ဟိုတယ်ရောက်တော့ ညနေမှာ င်ရီပျိုး နေပါပြီ။
မနစ် သက်ပေမဲ့ ညနေစာကို ဟိုတယ်မှာ ပင် စားရတော့မည် ။ အပြင်ပြန်မထွက်ချင်တော့။
ပြင်ဦး လွင်က ဆိုင်ကယ်တစ်စီးမရှိလျှင် သွားရလာရသိပ်အဆင်ပြေလှသည်မဟုတ်။
နောက်ပြီး စောထူး ရောက်အလာကိုလည်း စောင့်ရဦးမည် ။

အခန်းတွင် :ဝင်လိုက်တော့ အနည်းငယ်နွေးသွားသလို ခံစားရသည်။ မှောင့်ရိပ်ကျနေပြီမို့ အခန်းမီးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဝယ်လာသော စာအုပ်များ ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ဖိနပ်ကိုချွတ်လိုက်၏ ။ ပြီးတော့ကျောပိုးအိတ်လေးကို ယူကာဇစ်ဖွင့်လိုက်သည်။

သူနှင့် လက်ပွန်းတတီးနေထိုင်ခဲ့သော ကင်မရာလေးက အတွင်းမှသူ့ကို မော့ကြည့် နေသည်။ မနက်ဖြန်မှပဲ ဒီကောင့်ကို အလုပ်ပေးတော့မည် ဟု တွေးကာ အတွင်းအိတ်ထဲမှ ဘောပင်ကို ထုတ်လိုက်၏ ။ ပြီးခဲ့တွင် ထိုင်ကာ ဝယ်လာသော စာအုပ်များ ကို နာမည် နှင့် ရက်စွဲထိုးလိုက်သည်။

ကိုယ်တိုင်ဝယ်လို့ပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ လက်ဆောင်ရလို့ပဲ ဖြစ် ဖြစ် လက်တွင်း : ရောက်လာ တော့ စာအုပ်တိုင်းကို နာမည် နှင့် ရရှိသည့်ရက်စွဲထိုးတတ်တာ သူ့အကျင့် ဖြစ်သည်။ လျှို့ဝှက်မြို့ ရိုး စာအုပ်လေးကိုတော့ နာမည် မတပ်ခင် တစ်စုံစီမုံကြည့်နေမိ၏ ။ ပြီးတော့မှ အတွင်းကိုလှန်ကာ စာမျက်နှာညာဘက်ထောင့်တွင် နာမည် နှင့် ဒီနေ့ရက်စွဲကို ရေး လိုက် သည်။

နာမည် တပ်ပြီး ပါရှိသော စာရွက်လွှတ်များ ကို တစ်ရွက်ချင်းရေကြည့်လိုက်တော့ အားလုံးပေါင်း ဆယ့်တစ်ရွက်တိတိ။ ထိုဆယ့်တစ်ရွက်လုံးကလည်း ဗလာသက်သက်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် မှတ်စုစာအုပ်တော့ လုပ်လို့ရကောင်းပါသည်။

ထို့နောက်မှာ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ချပြီးဘာသာပြန်စာအုပ်လေးကို ဖတ်နေလိုက်သည်။ အရင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားသော စာအုပ် ဖြစ်သည်မို့ ခဏချင်းပင် အာရုံအားလုံးက စာ အုပ်တွင် : ဝင်ရောက် သွားပါသည်။ မည် မူကြာကြာ ဖတ်မိသွားသည်မသိလိုက်။

ဖုန်းမြည် သံကြားမှ လူက သတိဝင်သွားကာ...

“စောထူး...ပြော...”

သူ့စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာ ပင် စောထူးရဲ့ အီလည်လည် အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သော်ဖြိုး ရေ...အားနာလိုက်တာကွာ”

“ဟေ့ကောင် ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ကားက အခုမှပြင်လို့ပြီးတယ် ဟေ့ကောင်ရေ။ နောက်တစ်နာရီခွဲလောက်နေမှ မင်းဆီ ရောက်မယ်ထင်တယ်”

သော်ဖြိုး နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညရှစ်နာရီထိုးတော့မည် ။

“မင်း...အခုဘယ်မှာ လဲ”

“၂၁ မိုင်မှာ ပဲ ရှိသေးတယ်။ ခရီး ကတော့ မဝေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့သိတဲ့အတိုင်းပဲ ညဘက်ဆိုတော့ကွာ”

သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထိုအတူ အကောင်းဆုံးအကြံတစ်ခုကိုလည်း ပေးလိုက် သည်။

“အဲ့ဒါဆိုဒီလိုလုပ်ကွာ။ မင်းလည်းတစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းလာတာဆိုတော့ ငါ့ဆီမလာနဲ့ တော့။ မနက်ဖြန်မှပဲ လာခဲ့။ ဟေ့ကောင်... ငါ့ကိုဘာမှအားမနာနဲ့နော်။ အလုပ်ကိစ္စပဲ၊ ဒါမျိုး က ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

သူ့စကားဆုံးတော့ အားနာသံမတွေ စောထူးဆီမှ လျှံကျလာပြန်သည်။

“အေးပါကွာ။ ဒါဆိုလည်း မနက်ကျမှပဲ မင်းဆီလာခဲ့တော့မယ်။ သော်ဖြိုး ... ငါ့ကို စိတ်မရှိနဲ့နော်”

“အာ...မင်းကလည်း မဟုတ်တာ”

ဗွေယူလို့ မရပါ။ ဒါမျိုး က ဖြစ်တတ်ပါသည်။ စောထူး ဒီညရောက်မလာရုံနှင့် လည်း ဘာမျှ အကျိုး ထူးမလာနိုင်ပါပေ။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ညစာအတွက် ဟိုတယ်ကိုသာ

အား ကိုးရပေတော့မည် ။

Reception ကိုဖုန်းဆက်ပြီးတော့ စာအုပ်ကိုပြန်ဖတ်နေလိုက်၏ ။

ခဏအကြာမှာ တော့ တံခါးခေါက်သံကို ကြားရသည်။ ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ မှာ ထားသော စားစရာကိုကိုင်ပြီး waiterလေး တစ်ယောက် ဝင်လာ၏ ။ မနက်က သူ့ကို အခန်းလိုက်ပို့ပေးသော ဝန်ထမ်း ပင် ဖြစ်ပါသည်။

လက်မှတ်ထိုးပေးပြီးတော့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဗိုက်ဆာနေလို့လားမသိ။ အရသာ မှာ မဆိုး။ စားသောက်ပြီးသွားချိန်မှာ တော့ ထင်မှတ်မထားသော ကိစ္စတစ်ခုမှာ ချက်ချင်း လက်ငင်း ဖြစ်ပျက်လာပါတော့သည်။

တစ်ခန်းလုံး မှော င်ကျသွား၏ ။

ထူးဆန်းသွားသော အခြေအနေကြောင့် ခဏတာ ကြောင့် သွားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း ပင် သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ မီးပျက်သွားတာပါ။ အတော် ကြာအောင် စောင့် ကြည့် လိုက်ပေမဲ့ မီးမှာ ပြန်လင်းမလာခဲ့။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ...

“ဒေါက်...ဒေါက်...”

မှော င်မည် :ကြီးထဲ ကြားလိုက်ရသော တံခါးခေါက်သံကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

“ဒေါက်...ဒေါက်...”

ဒုတိယမြောက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ထိုင်ရာမှ ထ, ရပ်လိုက်မိသည်။ ပြီး အမှော င်ထဲစမ်းကာ တံခါးဆီသို့ ခြေသံလုံလုံဖြင့် လျှောက်လှမ်း သွားလိုက်၏ ။ တံခါးဆီရောက်တော့...

“ဘယ်သူလဲ”

မတိုးမကျယ်ထွက်သွားသော သူ့စကားသံနောက်မှာ ...

“ကျွန်တော် ထူးအောင်ပါ။ ဒီဟိုတယ်က ဝန်ထမ်းပါ။ မီးပျက်သွားလို့ ဖယောင်းတိုင် လာပေးတာပါ”

ထူးတော့ ထူးဆန်းနေသည်။ မီးပျက်သွားတာ မီးစက်မမောင်းဘဲ ဖယောင်းတိုင် လာပေးသည်တဲ့။

“မီးပျက်သွားတာ မီးစက်မောင်းလေကွာ။ ဘာလို့ဖယောင်းတိုင်လာပေးတာလဲ။ ငါတို့က ဟိုတယ်လာတည်းပြီး ဖယောင်းတိုင်နဲ့ နေရမှာ လား”

သူ့စကားကြောင့် တစ်ဖက်မှကျိုး နွံစွာ ပင်...

“မီးစက်မောင်းလို့ မရလို့ပါ ဆရာ။ အရင်ညတွေ ကလည်း မီးပျက်စမရှိတော့ မီးစက် က မနွိုးဘဲထားတာ တော် တော် ကြာနေပြီ။ အခုနိုးတော့ ဘယ်လိုမှနွိုးလို့မရလို့ပါ။ ကျွန်တော် တို့ စက်ပြင်ဆရာကိုခေါ်ထားပါတယ်”

ဒီတော့မှ သော်ဖြိုး တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက် သည်။ ခုန စားစရာလာပေးသော ဝန်ထမ်း လေးပင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ကိုင်ပြီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့ ရ၏ ။ သူ့လက်တွင် :သို့ ဖယောင်းတိုင် ကမ်းပေးတော့...

“မင်းနာမည် ဘယ်သူ...”

“ထူးအောင်ပါ”

ဝန်ထမ်းက ခေါင်းကိုညှိတ်ရင်း ရိကျိုး စွာ ပြန်ဖြေသည်။ သော်ဖြိုး ခေါင်းကိုညှိတ် ကာ ဖယောင်းတိုင်ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ မီးတောက်ကလေးက လွန်လူးစွာ လက်တွင် :သို့ ပါလာ၏ ။ ထူးအောင်ဆိုသော ဝန်ထမ်း ကတော့ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးထပ်ညှိရင်း နောက်တစ်ခန်းကူးသွားသည်။

သော်ဖြိုး တံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ လော့ချလိုက်သည်။ အခန်းတွင် :ရောက်တော့ လေမတိုက်ဘဲ ဖယောင်းတိုင်မီးမှာ ယိမ်းထိုးနေ၏ ။ စားပွဲပေါ်မှာ အကျအနထွန်းပြီးတော့ ဖက်လက်စစအုပ်ကို ပြန်ကိုင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ နာရီသံချောင်းခေါက်သံကို ကြားရသည်။ အားလုံး ပေါင်း ဆယ်ချက်တိတိ။ ဗိုက်လေးသွားလို့လားမသိမျက်လုံးတွေ ရီဝေကာ မှေးစင်းလာ သည်။

“ဝါး...”

တစ်ချက် သမ်းဝေပြီးသွားချိန်မှာ တော့ ခန္ဓာကိုယ်ကအနားယူဖို့ တောင်းဆိုလာ တော့ ၏ ။ စာအုပ်လေးကိုပိတ်ကာ ခုတင်ပေါ်လှဲချလိုက်သည်။ မကြာလိုက်...

သူပိုင် ညလေးတစ်ညကို
အိပ်စက်ခြင်းကဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွားလေတော့သည်။

စားပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်မီးလေးမှာ တော့ တလူလူလွင့်လျက်...

တကယ်တော့ ဖယောင်းတိုင်မီးငြိမ်းဖို့ကို သူမေ့သွားတာပါ။

ထိုမေ့လျော့ခြင်းကပင်...

သူ့ရဲ့ မနက်ဖြန်၊ မနက်ဖြန်တွေ ကို

အပိုင်သိမ်းသွားလေတော့၏ ။

ငါ့ရှေ့မှာ အလင်းတွေ အော်နေပြီ၊

စောင်းကြိုး ကို ဖြတ်လိုက်ပါ။

သူတို့ရဲ့ မနက်ဖြန်တွေ အတွက်ပေါ့။

*

၂၂

“ဒိန်း...”

အနီးကပ်ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခုကြောင့် ရပ်တည်ရာနေရာကမ္ဘာမြေကြီးပင် သိမ့် သိမ့်လျှင် သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့ရဲ့ အမြင်အာရုံထဲမှာ အခိုးအငွေ့တွေ ဆူဝေ ထွက်နေ၏ ။ ပြီးတော့...

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ကြောက်မမန်းလိလိ ခြောက်ကပ်ကပ် အော်ဟစ်ရယ်မောသံကြီး တစ်ခု။ ထိုရယ်သံ ကြီးနောက်မှာ ...

“မင်းကို မျှော်နေတာကြာပြီကွ။ ပထမပိုင်ရှင်သုံးပြီးကတည်းက ငါအမှောင်ထဲမှာ ရောက်နေတာ ရှစ်နှစ် ရှိနေပြီ။ အခုမှပဲ လွတ်လပ်တော့တယ်။ ဟား....ဟား...ဟား စာအုပ် မှာ မင်းနာမည် ရေး လိုက်ပြီဆိုတော့ စာအုပ်က မင်းစာအုပ် ဖြစ်သွားပြီ။ စာအုပ်ကို မင်းပိုင် သလို မင်းကိုလည်း ငါပိုင်သွားပြီဟေ့။ မင်းရဲ့ မနက်ဖြန်တွေ ကို ငါပိုင်သွားပြီ။ မင်းရဲ့ မနက် ဖြန်တွေ ကို ငါပိုင်သွားပြီ ဟား.....ဟား...ဟား...”

‘ဝုန်း’ခနဲ ကြုံး ထလိုက်တော့ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ လူက မောဟိုက်ကာ အသက်ရှူသံတွေ မြန်နေ၏ ။ ဘေးဘီဝေ့ကြည့်မိတော့ ဖယောင်းတိုင်လေးတစ်တိုင်ရဲ့ အလင်းရောင် မှအပ အားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းလျက်...

ခုနကြားလိုက်သော ကြောက်မက်ဖွယ်အသံနက်ကြီးက နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏ ။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွှံ့ကာ ထိုအသံကြီးထွက်ပေါ်လာရာနေရာကို အသည်းအသန် ရှာ နေမိ၏ ။ ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ။ ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ...။

သေချာသော အဖြေမရှိပေမဲ့ စိတ်က အလိုလိုသိနေသည်။

အိပ်မက်...

အိပ်မက်တစ်ခုကို သူမြင်မက်နေတာပါ။

လည်ပင်းမှ ချွေးတွေ စီးကျနေတာကို ခံစားရသည်။ ပြီးတော့ လေတစ်သိုက်က

သူ့ဆီကို အေးခနဲ ရောက်လာ၏ ။

“ဟင်...”

ထူးဆန်းသွားပြန်ပါပြီ။ အခန်းတံခါး ပိတ်ထားသည်။ မီးပျက်နေ၍ Air-con လည်းမလာ။ ဒါကို ဒီလေက...

အခန်းထဲမှာ လည်း စိမ်းဖန့်ဖန့်လေငွေ့တွေ ဖြင့် အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေကြောင်းကိုလည်း အခုမှသတိထားမိသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးလေး ကတော့စားပွဲပေါ်မှာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလျက်။ မီးထွန်းလျက်နှင့် အိပ်ပျော် သွားခြင်း ဖြစ်သည်ကြောင့် ဖယောင်းတိုင်မှာ တစ်ဝက် သာသာ လောက်ပင်ရှိတော့သည်။

စောင်ကိုခွာကွာ ကုတင်ပေါ်မှ ကယျာကယာဆင်းလိုက်မိသည်။ အခန်းတွင်း ရောက် နေသော လေစိမ်းနှင့် ပက်သက်၍ စုံစမ်းမှု ကို စတင်လိုက်ပါသည်။ အရင်ဆုံး ပြတင်းတံခါး ဆီသွားကွာ လိုက်ကာကိုဆွဲဖယ်လိုက်တော့...

ထင်ထားသလိုပါပဲ။ ပြတင်းတံခါးမှာ ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိနေသည်။ ရင်ခုန်မပြယ် သေးသည်မို့ ပြင်ပလောကကိုကြည့်ရတာ ချောက်ချားဖွယ်။ မနက်က သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့် ထားခဲ့သော ပြတင်းပေါက် ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပိတ်ဖို့မေ့နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

လိုက်ကာကိုပင့်ကာ တံခါးပိတ်ရန် လက်လှမ်းတော့ လေတစ်သုတ်ဖြူ ခနဲ ဝင်လာ ပြန်သည်။ ထိုလေရှိန်ကြောင့် ဖယောင်းတိုင်မီးယိမ်းထိုးသွားသည်ကို မျက်လုံး ထောင့်စွန်း မှာ တွေ့ လိုက်ရ၏ ။ ပြီးစာရွက်လန်သံ တချို့ ကိုလည်းကြားရသည်။ ဘာမှမသိ ကျောမှာ စိမ့်ခနဲအေးသွား၏ ။

ထူးခြားသွားသော အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်စဉ် မြင် တွေ့ လိုက်ရသည်ကား...

“ဟာ...”

ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်ကာ လူက ကြက်သေ၊သေသွား၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံပေါ်မှာ စာကြောင်းတွေ ပေါ်နေသည်။ မပီပိုတဝါး။ ဘာတွေ ရေး ထားမှန်း မသိ။ ထို့ အတူ ‘လျှို့ဝှက်မြို့ ရိုး’ ဟူသော စာအုပ်လေးမှာ လည်း ဘယ်သူ့လက်ချက်မှန်းမသိ ဖွင့် လျက်ရှိ နေပါသည်။

စာရွက်လေးတစ်ရွက်မှာ တိုးဝင်လာသော လေရှိန်ကြောင့် ထောင်သွားလိုက်၊ လဲကျ သွားလိုက်။ အလားတူ နံရံပေါ်မှစာကြောင်း များ မှာ လည်း ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွား လိုက်။

သော် ဖြိုး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲရှိရာဆီ အပြေးလှမ်းသွားလိုက်၏ ။

လျှို့ဝှက်မြို့ ရိုးစာအုပ်လေးကို ဘယ်သူဖွင့်လိုက်သလဲ သူမစဉ်းစားအားတော့။ လောလောဆယ် အရေး ကြီးသည်က စာရွက်လန်သွားချိန် နံရံပေါ်လာသည်စာ...

အနီးရောက်ရောက်ချင်း လဲကျနေပြီ ဖြစ်သော စာရွက်လေးကိုဆွဲထောင်လိုက် သည်။ ထိုအခါမှာ တော့...

စာသုံးကြောင်းမှာ နံရံပေါ်၌ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာ၏ ။ အတည့်ပေါ်လာခြင်း မဟုတ်။ လူက ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားကာ စာအုပ်ကို ဆွဲထောင်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ...

“ဟင်...”

ကြက်သီးတို့ ဖျင်းခနဲထ၊မိသွားသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးလေးက တည့်မတ်စွာ တငွေ့ငွေ့ လောင်ကျွမ်းလို့၊ သော် ဖြိုး ချက်ချင်း ပဲ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

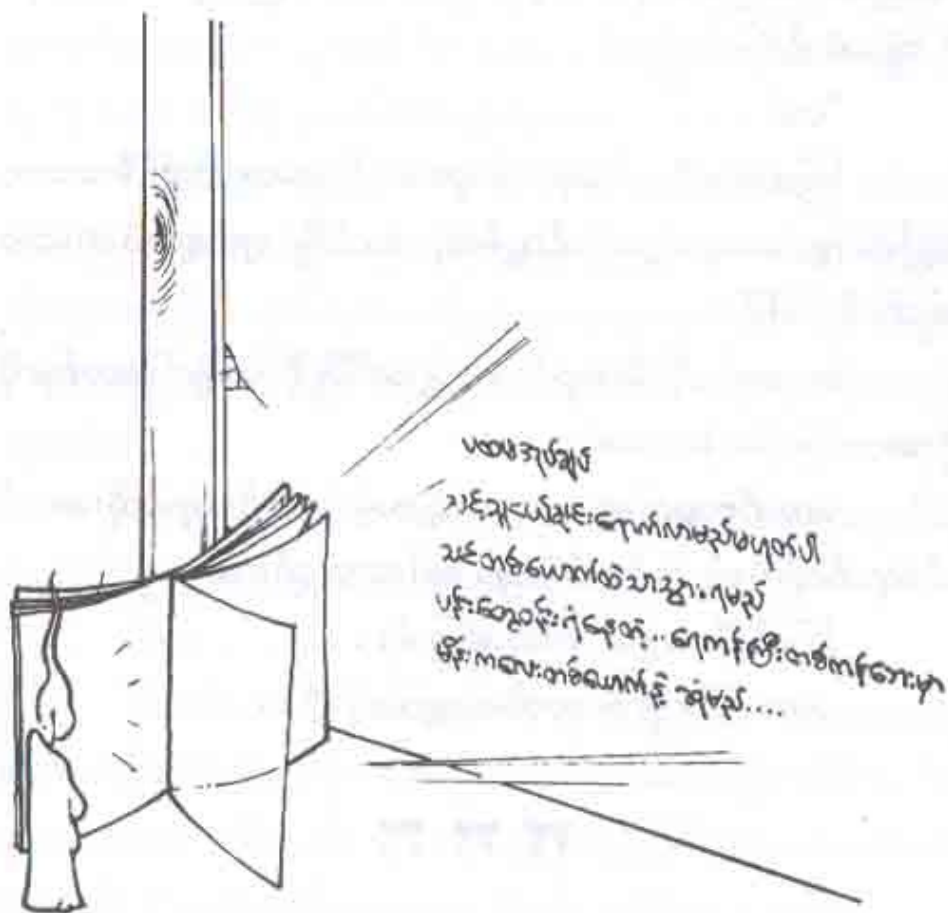
ဖယောင်းတိုင်မီးရောင် က ‘လျှို့ဝှက်မြို့ ရိုး’ စာမျက်နှာတစ်ခုကို ထိုးဖောက် ဖြတ် သန်းထား၏ ။

ပကတိစာရွက်မှာ ဗလာ။ သို့ ပေမဲ့ အလင်းရောင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်နံရံမှာ ပေါ်လာသည်ကား...

ကြက်သီးထဖွယ် စာသုံးကြောင်း...

ဟောကိန်းလိုလို၊ သတိပေးချက်လိုလို...

*

ပထမအုပ်ချုပ်

သင့်သူငယ်ချင်းရောက်လာမည် မဟုတ်ပါ သင် တစ်ယောက် ထဲသာသွားရမည်
ပန်းတွေ ဝန်းရံနေတဲ့... ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ဘေးမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်

နဲ့ ဆုံမည်

အုတ်နံရံကိုကြည့်ကာ အသက်ရှူဖို့ မေ့လျော့သွားရ၏ ။ ပြီးစိတ်ထဲမှာ
ဘဝင်မကျစွာ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ် ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲဟ...”

*

၂

မနက်လင်းတော့ ခေါင်းတွေ ငြီးစိစိ ဖြစ်နေသည်။ ညကတော် တော် နှင့်
အိပ်မပျော်ခဲ့။ ထူးဆန်းလွန်းသော အ ဖြစ်အပျက်တစ်ခုက အိပ်မက်လိုလို ၊ တကယ်လိုလို
သူ့အား ခြောက်ခြားစေခဲ့ပါသည်။

နံရံမှာ စာများ ပေါ်လာပြီး မကြာမီပင် မီးပြန်လာခဲ့သည်။ မီးလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက် ထိုစာများ မှာ လည်း ပျောက်သွား၏ ။ ကမန်းကတန်းပင် မီးထဲ ပိတ်လိုက်ပေမဲ့ ပြန်ပေါ်
မလာတော့ပါချေ။ ထိုနောက်ပိုင်းမှာ သူအိပ်လို့မရတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဝေဝါးသွား၏ ။ ချက်ချင်း လက်ငင်း ဖြစ်ပျက်သွားပုံတွေ
က အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလို။ ယခု အိပ်ရာကနီးတော့ ပိုလို့ပင် ဝေဝါးသွားပြန်ပါပြီ။
အိပ်ရေး မဝသည့်အတွက် ခေါင်းက မကြည်လင်။

‘လျှို့ဝှက်မြို့ ရိုး’ ဟူသော စာအုပ် ကတော့ စားပွဲပေါ်တွင်
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေ သည်။ အတွင်း ကိုလှန်ကြည့်လိုက်တော့
ဝယ်လာတုန်းကအတိုင်းပုံစံမပျက်။ ဒါပေမဲ့...

စာအုပ်ကိုကိုင်ထားဆဲမှာ ပင် နားထဲမှာ စကားသံတွေ တစ်စီစီအော်မြည်
လာသည်။ ထိုအသံတွေ ကြားယောင်ပြီး နှလုံးခုန်သံတွေ လည်း မြန်လာရ၏ ။ နံရံမှာ

ပေါ်လာခြင်းမှာ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် မသေချာတော့ပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခု ကတော့
ခေါင်းထဲမှာ စွဲမြဲနေ သည်။

အိပ်မက်...။

သူ့အား လန့်နိုးသွားစေခဲ့သော အိပ်မက်။ ထိုအိပ်မက်က ယခုထက်တိုင် သူ့အား
ခြောက်လှန့်နေသည်။ မတွေ့ ပေမဲ့ ခေါင်းထဲမှာ တစ်ကွက်ချင်းပြန်ပေါ်လာပြန်၏ ။

‘မင်းကို ငါမျှော်နေတာကြာပြီကွ။ ပထမပိုင်ရှင်သုံးပြီးကတည်းက ငါ အမှော င်ထဲ
ရောက်နေတာ ရှစ်နှစ် ရှိနေပြီ။ အခုမှပဲ လွတ်လပ်တော့တယ် ဟား...ဟား...ဟား...။ စာအုပ်
မှာ မင်းနာမည် ရေး လိုက်ပြီဆိုတော့ စာအုပ်က မင်းစာအုပ် ဖြစ် သွားပြီ။ စာအုပ်ကို မင်းပိုင်
သလို မင်းကိုလည်း ငါပိုင်သွားပြီဟေ့။ မင်းရဲ့ မနက်ဖြန်တွေ ကို ငါပိုင်သွားပြီ... မင်းရဲ့
မနက်ဖြန်တွေ ကို ငါပိုင်သွားပြီ ဟား...ဟား...ဟား...’

လူက နေရင်းထိုင်ရင်း ကြက်သီးတွေ ဖျင်းခနဲထလာသည်။ ဘာတွေ မှန်းလည်း
သူမ သိ။ သာမန်အိပ်မက်တစ်ခုထက် ထူးခြားနေတာတော့ သေချာနေသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင်...

“ကလင် ...ကလင် ...ကလင် ...”

ခုတင်ဘေးမှ ကြိုး ဖုန်းမှာ မြည် လာသည်ကြောင့် ကောက်ကိုင်လိုက်တော့...

“အခန်း (107) ကလား မသိဘူးရှင့်”

ပျူငှာချင်သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးအသံကို ကြားရတော့..

“ဟုတ်ပါတယ်၊ (107) ကပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ reception ကပါရှင်။ breakfast သုံးဆောင်လို့ရပြီဆိုတာ
အကြောင်း ကြားတာပါ။ ဟိုတယ်စားသောက်ခန်းမမှာ မနက်စာသုံးဆောင်လို့ရပါပြီရှင့်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့လိုက်ပါမယ်”

ဖုန်းချပြီးသည့်တိုင် အောင်ငူငူငိုငိုကြီး ဖြစ်နေမိသေး၏ ။

နောက်မှကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြန်ပေးလိုက် သည်။ ညက ဘာတွေ ပဲ ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့
မေ့ပစ်ဖို့ကြိုး စားရတော့မည် ။ မဟုတ် လျှင် ကျက်သရေရှိလှစွာ သော မနက်ခင်းတစ်ခုကို သူ
လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့ မည် မဟုတ်ပါလား။

ရေချိုး ခန်းသို့ ဝင်လိုက်၏ ။ ရေပန်းကိုဖွင့်လိုက်တော့
ရေနွေးရောမထားသည့်ရေများ ဖွဲခနဲအော်ကာကျလာသည်။ နွေးထွေးဖို့ မကြိုး စားတော့ပါ။
လောလောဆယ်မှာ က ရုပ် ရော၊ စိတ်ရော အေးမြသွားဖို့သာ အရေး ကြီးသည်လေ။

ရေပန်းအောက်သို့ ဝင်လိုက်၏ ။

ညစ်ညူး ဖွယ်ကိစ္စတွေ ရေမှု န်ရှေ့များများ နှင့်အတူ
အောက်သို့သက်ဆင်းသွားသည်။ ရေချိုး ပြီးတော့ အဝတ်လဲကာ အောက်သို့
ဆင်းလာခဲ့သည်။ စားသောက်ခန်းမထဲမှာ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး စုံနှင့် လူတွေ မနက်ခင်းရဲ့
ကျက်သရေကို ကိုယ်လိုရာပုံစံအတိုင်း ထုဆစ် ပုံဖော်နေကြသည်။ တစ်ယောက်
တည်းရှိနေရာမှ အခုလို လူအများ ကြီးဆီဝင်လိုက်တော့ စိတ်ကပုံစံ ပြောင်းသွား သလို
ခံစားရသည်။

ထမင်းကြော်ကို လိုသလောက်ခပ်ထည့်ကာ ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ရင်း လူရှင်းရာ
ပိုင်းဆီ လျှောက်လာခဲ့၏ ။ လွတ်နေသော စားပွဲတစ်လုံးကိုရွေးကာ ဝင်ပေါက်ဘက် မျက်နှာ
ပေးထိုင်လိုက်သည်။

ထမင်းကြော်စားလိုက်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်လုပ်နေရင်းနဲ့မှ
ကပ်လျက်မိန်းကလေး ပိုင်းဆီမှ စကားသံများ မှာ လေဟာနယ်ကို ဖြတ်ပြီး သူ့ဆီသို့
ပျံ့လွင့်လာသည်။ ပထမ ဖာသီဖာသာပင် ဖြစ်သော် လည်း နောက်ပိုင်းကြားရသော
စကားသံများ က...

“ဒီပုံလေးက လှတယ်တော့။ နောက်မှာ ချယ်ရီပင်ကြီးနဲ့”

“ဟုတ်ပါ၊ ချယ်ရီပင်ကြီးက လှလိုက်တာ”

ထိုစကားနောက်မှာ ရယ်သံတွေ ကို ကြားရသည်။

ချယ်ရီပင်ကိုနောက်ခံထားကာ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားဟန်တူသော မိန်းကလေး၏ ငြူစူအသံကိုလည်း ကြားရ၏ ။

“ဟွန်း...ကောင်မစုတ်တွေ ၊ သူများ လှတာကို မနာလိုဘူးမလား။ ဘာ နောက်က ချယ်ရီပင်ကြီးကလှတယ်လဲ။ ငါလှရင် လှတယ်ပေါ့”

“အံ့မယ်...သူကများ ”

ရယ်သံတွေ တသော သော ထွက်လာပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံဆရာဆိုတော့လည်း ဓာတ် ပုံ အကြောင်းပါလာတော့ မနေနိုင်။ နဘေးပိုင်းကို မသိမသာအကဲခတ် ကြည့်မိသည်။ အား လုံး ပေါင်းလေးယောက် ။ ငယ်ကြဦးမည့် ပုံစံရှိသည်။ လက်ထဲတွင် ဓာတ်ပုံကိုယ်စီ ကိုင်ကာ စားပွဲပေါ်မှာ လည်း ဓာတ်ပုံများ ကျပြန့်လျက်ရှိနေ၏ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် နောက်ထပ်အသံတစ်ခု ထပ်ကြားရသည်။

“ဒီဓာတ်ပုံလေး မဆိုးဘူးတော့။ ပန်းခင်းကြီးအလယ်မှာ ထိုင်နေတာ”

စကားဆုံးတော့ ထိုဓာတ်ပုံမှာ တစ်ယောက် လက် တစ်ယောက် ခဏချင်းကူးသွား သည်။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက် က...

“အခုမှ ရောက်ဖူးလို့လား မသိဘူးဟယ်။ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်က တအားလှတာပဲ”

ထိုစကား ကတော့ သူ့နှလုံးသားကို ခုန်ပေါက်သွားစေပါသည်။ သူလိုလူမျိုး တစ်ယောက် အတွက် ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်(ပြင်ဦးလွင်ကန်တော် ကြီး)က ဓာတ်ပုံပေါင်းများ စွာ နှင့် သူ့ကိုစောင့်မျှော်နေတာ သေချာသည်။ သူပြင်ဦးလွင်သို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် စိတ်ကူးထားသော နေရာ များ တွင် လည်း ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်က ထိပ်ဆုံးမှာ ပါဝင်နေပါသည်။

နားထောင်နေရင်းနှင့် ကိုယ်ထဲမှပိုးများ ထကြွလာ၏ ။ ဇွန်း၊ ခရင်းကိုင်းထားသော လက်က ကင်မရာကိုင် ချင်လာသည်။ ခပ်မြန်မြန်ပင်စားသောက်ခြင်းကို လက်စသတ်လိုက် တော့သည်။ ပြီး စားသောက်ခန်းမထဲမှ ထွက်ကာ အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့လိုက်သည်။ အခန်း တွင်

းရောက်တော့ စောထူးဖုန်းကို ခေါ်လိုက်၏ ။

ဖုန်းမှာ ချက်ချင်း ပင်ဝင်သွားပေမဲ့... အတော် ကြာသည်အထိကိုင်သူမရှိပါ။ တစ်မိနစ်စွန်း သွားတော့...

‘လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ သတ်မှတ်ချိန်အတွင်း : ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မရှိပါရှင်’

သော်ဖြိုး မျက်မှောင့်ကြုတ်သွားမိ၏ ။
နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ခေါ်ပြန်တော့လည်း စက္ကန့်သုံးဆယ်ကျော်အထိ ဘယ်သူမှလာမကိုင်။ ဒါပေမဲ့ သတ်မှတ်ချိန် မပြည့်လိုက်ပါ။

“ဟယ်လို...”

ကြားရသည်က စောထူးအသံမဟုတ်။ အသက်ခပ်ကြီးကြီးမိန်းမ တစ်ယောက်အသံ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် စောထူးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှ ခဏအသံတိတ်သွားပြီး...

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူတုံးကွဲ့.”

“ကျွန်တော် သော်ဖြိုး ဝေပါခင်ဗျာ။ ရန်ကုန်က လာတဲ့ စောထူး သူငယ်ချင်းပါ”

“ဪ... သော်ဖြိုး လား။ သား ...အန်တီ၊ အန်တီ စောထူးအမေ အန်တီခင်”

“ဪ... အန်တီလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ သား ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ။ သား သူငယ်ချင်းက အန်တီကိုလည်း မပြောဘူး”

စကားနောက်မှ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးသံကို ကြားရ၏ ။

“ပြီးခဲ့တဲ့ မနက်ကရောက်တာ အန်တီ။ စောထူးကိုတော့ ဖုန်းဆက်သေးတယ်။

မနေ့ကရောက်ရောက်ချင်းဆက်တော့ (၂၁)မိုင်မှာ ကားပျက်လို့ ဆင်းပြင်နေတယ်ဆိုလို့ အခုရော စောထူးရှိလားအန်တီ”

သက်ပြင်းချသံကြီးတစ်ခုကို ဖုန်းထဲမှာ ပင် ကြားရသည်။

“မင်းသူငယ်ချင်း ကတော့ ပြောမပြချင်ပါဘူးကွယ်”

ဒီလိုအစပျိုး မှု ပျိုး ကို ကြုံဖူးနေကျမို့ ဒီလောက်ဆိုလျှင်ဖြင့် စောထူးအိမ်မှာ တစ်ခုခု မွှေထားမှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

“စောထူး ဘာ ဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“ကားပြင်တာ နည်းနည်း ပါကွယ်။ ညကလည်း သုံးနာရီထိုးမှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ မူးလို့ရှူးလို့။ ကားသမားတွေ နဲ့ သောက်လာတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ အန်တီလည်း ချောင်းတွေ ဆိုးနေတာနဲ့ ထမကြည့် ဖြစ်ဘူး။ အခုလည်း ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်နေလေရဲ့ ။ ဖုန်း လာတာတောင် မနိုးလို့ အန်တီလာကိုင်ရတာ ။ ခဏလေး...ခဏလေး၊ အန်တီ သူ့ကိုနိုး ပေးမယ်။

“ဟာ...ရတယ်၊ ရတယ် အန်တီ။ မနိုးနဲ့တော့၊ ထားလိုက်တော့။ တော် ကြာ အိပ်ရေး မဝလို့ ခေါင်းပြန်ကိုက်နေပါဦးမယ်။ သူနိုးရင်သာ ကျွန်တော် ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းပေး”

“အေး အေး.....သား၊ အန်တီ ပြောပေးမယ်။ အဟွတ်... အဟွတ်...သား အိမ်ကို လာလည်ဦးလေ။ ဟိုတစ်ခေါက်ရောက်လာပြီးကတည်းက ပေါ်မလာတော့တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ နောက်နေ့ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေးအေး... သား... အိမ်မှာ ထမင်းလာစားချည်နော်။ အဟွတ်...အဟွတ်...”

“ဟုတ်...ဟုတ် အန်တီ”

ဖုန်းချသွားသည်။ စောထူးတော့ မွှေလိုက်ပြန်ပါပြီ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖခင်မရှိ တော့သည်မို့ အမေ ဖြစ်သူက အစွမ်းကုန်အလိုလိုက်ထား၏ ။ မောင်နှမသားချင်းလည်း မရှိ။ ဒီတော့ ဆိုးလို့ ကောင်းပြီပေါ့။

ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက်ကတည်းက စောထူးသည် အရက်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းကြီးထားသူ ဖြစ်သည်။ ဆိုတော့ ဒီလိုကောင်မျိုး မူးပြီး အိပ်နေသည်ဆိုတော့ ယုံစရာမရှိ။ မတတ်နိုင်တော့။ စောထူးကို အားကိုးမရတော့သည်မို့ သူတစ်ဦးတည်းသာ သွားရပေတော့မည် ။

တစ်အောင်ကြာတော့ ကင်မရာကို လည်ပင်းမှာ လွယ်ရင်း
ဟိုတယ်မှထွက်ခဲ့လိုက်ပါ သည်။

ပြင်ပ ပတ်ဝန်းကျင်က အေးလို့၊ နွေးလို့။

*

၂၅

အနီးအနားဝန်းကျင်မှ ကက်ဆက်သံ တိုးတိုးရီရီကို ကြားရသည်။ သူငယ်ချင်း တစ်စု ဝိုင်းဖွဲ့ကာ အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို သူ့ထက်ငါအလှအယက် ပစ်ပေးနေကြ၏ ။ အား လုံးပေါင်း ခုနစ်ယောက် ။ ယောက်ျားလေးနှစ် ယောက် မိန်းကလေးငါးယောက် ဖြစ် သည်။

ထိုအုပ်စုကို ကျောပေး၍ မိန်းကလေးတစ်ဦး ကတော့ ကက်ဆက်တစ်လုံးကို ပေါင် ပေါ်တင်ကာ ထိုင်နေ၏ ။ မြင်ရုံနှင့် ထိုအုပ်စုမှာ ပါဆယ်ဂိမ်းကစားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းသိသာ ပါသည်။ ထိုခဏမှာ
ပဲကက်ဆက်သံရပ်သွားတော့ပါဆယ်ထုပ်လက်ဝယ်ရှိနေသူ ကား...

“ဟေး ...အောင်သူရ၊ အောင်သူရ”

အကုန်လုံးဝိုင်းအော်တော့ အောင်သူရမှာ မတ်တတ်ထရပ်သည်။
မျက်မှန်ထူထူကို တပ်ထားပြီး ရှက်တက်တက်အမူအရာနှင့် ရပ်နေပုံက ကန့်ကရ ဖြစ်ကာနေသည်။ အောင်သူရ မှာ သူမတို့အုပ်စုထဲမှ တရားဝင်မိန်းမလျှာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ကက်ဆက်ပိတ်သူ မိန်းကလေး က ဦးထုပ်လေးကို ကိုင်ကာ ဝိုင်းတွင် ဝင်လာ၏ ။

(ပက်လက်ဦးထုပ် = ဦးထုပ်ကို ပက်လက်လှန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။)

ထိုမိန်းကလေးကပင် ...

“ရော...တစ်လိပ်နှိုက်”

ပက်လက်ဦးထုပ်လေးကို ရှေ့ထိုးပေးလိုက်တော့ အောင်သူရက အတွင်းမှ
မဲလိပ် တစ်လိပ်ကို နှိုက်ပေးသည်။

“အကျီချွတ်ပြီး ကာလဗလပြပါတဲ့”

ထို့နောက်မှာ ကား...

“ဟေး...ရှီး...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

အောင်သူရ ပေါက်သော မဲလိပ်ကြောင့် တစ်ဝိုင်းလုံးပွဲကျသွားကြသည်။
လက်ခုပ် တီးသူကတီး၊ ဝိုင်းအော်သူကအော်ဖြင့် တစ်ခဏတွင် မှာ ဆူညံ သွားပါ၏ ။
ကံထူးသူ အောင်သူရ ကတော့ မငိုရုံတမည် သာရှိတော့သည်။

ပန်းဝါ၊ အေးစု၊ ချယ်ရီဝင်းတို့သုံးယောက် မှာ လည်း ရယ်လို့ဆုံးတော့။ လူပုံက
အရင် ကတည်းက ကနွဲ့ကရ။ ကံကောင်းလွန်းစွာ ကျလာတဲ့မဲလိပ်က ‘အကျီချွတ်ပြီး ကာယ
ဗလပြပါတဲ့’

“ ဟဲ့... အကျီချွတ်နော်။ မဲလိပ်ထဲကအတိုင်း အကျီချွတ်ရမှာ ...

အေးစုက အသံစာစာဖြင့် အော်ပြောတော့ ပန်းဝါနှင့် ချယ်ရီဝင်းလည်း
အေးစုစကားကို ဝိုင်းထောက်ခံကြသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... အကျီချွတ်ပြီး ဗလပြရမှာ နော်။ မချွတ်လို့ မရဘူး”

ထိုစကားကြောင့် အောင်သူရက နှုတ်ခမ်းတလန်ပန်းတလန်ဖြင့် ပြန်ရန်တွေ
သည်။

“ချွတ်မှာ ပေါ့ ကုလားမ။ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

ကုလားမဟု အပြောခံရသူအေးစုမှာ ဇက်ပုဝင်သွား၏။ အေးစုမှာ အသားမည်း
ညိုသူ ဖြစ်ပြီး အသားမည်း သလောက် အသံစာစာနှင့် ပြာတာတာနိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။
ချက်ကောင်း ထိသွား၍ အေးစု ငြိမ်သွားပေမဲ့ မငြိမ်သူကမငြိမ်။

မ ဖြစ်မနေ အင်္ကျီချွတ်ရန်ဟန်ပြင်နေသော အောင်သူရကို ကြည့်ကာ...

“ဟယ်...ငါတို့က မကြည့်ရဲဘူးနော်”

“ဘုရား...ဘုရား... အသည်းယားလိုက်တာ”

‘ဝါး’ခနဲ ရယ်ကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးမှာ တော့...

“ဟား... အောင်သူရ၊ နင့် ဗလကြီးတွေ က ငေါထွက်နေတယ်တော့”

နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းနှင့် အောင်သူရမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ပခုံးရိုးတွေ ၊ နံရိုးတွေ
တချောင်း ချင်းပေါ်အောင် ဝဖြိုး သူမို့ အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်ပြီး တသော သော ရယ်ကြသည်။

အောင်သူရပြီးတော့ နောက်တစ်ပွဲထပ်စသည်။ ပန်းဆီမှာ
သူမဆီရောက်လာသော ပါဆယ်ထုပ်ကို အေးစုဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ပစ်ပေး၏ ။
အေးစုကလည်း နံဘေးမှ ချယ်ရီဝင်းဆီ။ ချယ်ရီဝင်းမှ နောက်ထပ် တစ်ယောက် ။
မကြာလိုက်သော အချိန်တွင် ၊ မှာ ကက်ဆက်သံရပ်သွားပြန်၏ ။

မဲပေါက်သူက မြင့်မိုရ်။

မြင့်မိုရ်နို့ကသော မဲလိပ်က...

“အားလုံးသိတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြပါ”

ယောက်ျားလေးနှစ် ယောက် ဖြစ်သည့် အောင်သူရနှင့် ကျော်စွာ မှာ အားရပါးရ
လက်ခုပ်ထတီးသည်။ အောင်သူရမှာ ခံထားရသူမို့ သာဆို၏ ။ ဆိုချင်တာဆို မသိဘူး
ငြင်းပြမည့် ပုံစံတွေ လည်း ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ မြင့်မိုရ်ကလည်း ပါးသည်။ ခဏစဉ်းစားကာ...

‘မြန်မာ့ကျောင်းသား နိုင်ငံတော် တွင် ၊ ထင်လင်းရှိရမည် x x x စည်းကမ်း

သေဝပ်ခြင်း အရင်းပြုသည် x x x ဝီရိယလည်း ရှိရမည် x x x ကိုယ်ကျင့်တရား
ဧကန်မှန်ပေသည်’

သီချင်းကို နားထောင်ပြီး ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် ရှုံ့မဲ့သွားကြ၏။ ဝိုင်းဝန်း
ထောပနာ ပြုသံတွေ လည်း ဆူညံသွားသည်။

‘မြင့်မိုရ် လူလည်မ။ ရွေးလည်း ရွေးတတ်တယ်’

“မြန်မာ့ကျောင်းသား မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံတော် သီချင်းသာ ဆိုလိုက်ပါတော့လား။”

စသဖြင့် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် မကျေမနပ် ဝိုင်းပြောကြပေမဲ့ မြင့်မိုရ် ကတော့
သီချင်း ကို ဆုံးအောင်ဆိုပြီး ခပ်တည်တည် ပြန်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ပွဲ...

ဒီတစ်ပွဲမှာ တော့ ပါဆယ်ထုပ်မှာ ပန်းဝါလက်တွင် :တွင်
အဆုံးသတ်သွားတော့၏။

“ပန်းဝါ ဒီတစ်ခါ ဘယ်ပြေးမလဲ”

ပါဆယ်ထုပ်မှာ လက်တွင် ၌ တင်းတင်းရင်းရင်း ရောက်နေပြီမို့
ပြေးလို့မရတော့ပါ။ သူများ တွေ တုန်းကလည်း အားပေးထားသူမို့ ကိုယ့်အလှည့်မှာ
နွဲ့လို့မရ။ သူမ မတ်တပ် ရပ်ကာ ဝိုင်းလည်ကိုဝင်တော့ မဲလိပ်ကိုင်သူအနားရောက်လာသည်။
ရှေ့သို့ ရောက်လာ သော ပက်လက်ဦးထုပ်လေးကို ကြည့်ရင်း ရင်အခုန်မြန်နေ၏။

နွဲ့တံခမ်းတစ်ဖက်ကိုဖိကိုက်ကာ စိတ်ကိုတင်းရင်း မဲလိပ်တစ်လိပ်ကိုနှိုက်လိုက်
သည်။ စာရွက်လေးက လက်တွင် ၌ ပြန်၍ သွားသည်။ ပြီးတော့ ...

“ကိုယ်မသိသေးထံမှ ပိုက်ဆံ တစ်ရာတောင်းပါ။

မှတ်ချက်။ ။ တစ်ရာတန် ဖြစ်ရမည်။”

သူမ ဆတ်ခနဲ တုန်တက်သွားရကာ ရယ်သံတွေ ‘ဝါး’ခနဲ ထွက်လာတော့
ဒီနေ့သည် သူမကံဆိုးသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ပါသည်။ အောင်သူရက
လက်ခုပ် ကို တဖြောင်းဖြောင်းတီးရင်း...

“မှတ်ထား...သူများ တုန်းက ရယ်ထားတဲ့ ကောင်မတွေ ။ အခုတွေ ပြီမလား။
ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

ထိုစဉ်မှာပဲ ‘ဟေး... ဟေး...ဟေး...’ ဟု သံပြိုင်အော်ကာ လက်ခုပ်တွေ ပြိုင်တူ
တီးပြီး ထိုင်နေသူတွေ မတ်တပ်ရပ်ကုန်သည်။ သူမမှာ တော့ ဘာလုပ်လို့ဘာကို ရမှန်း မသိ။
အလယ်မှာ ကြောင်,အလျှက်။

ရှောင်လွှဲလို့ ဘယ်လိုမှမရတာ တော့ သေချာပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း...

“တစ်ရာတန်နော်...တစ်ရာတန် ဖြစ်မှ ရမှာ ”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ရာတန်မဟုတ်ရင် မရဘူး။ မရမချင်းသာလိုက်တောင်းတော့။
ဒါပဲ။”

တချို့ က ကပ်ကပ်သပ်သပ် အားပေးသလို။ တချို့ ကလည်း...

“ပန်းဝါ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့။ နင့်ရုပ်ရည်နဲ့ဆို ဖြစ်ပါတယ်။ မစားနိုင်မသောက်နိုင်
ပုံမျိုး ဆိုတော့ သနားကြမှာ ပါ”

သူမ မျက်နှာတွေ ထူပူနေမိသည်။

“ကဲ...မိပန်းဝါရေ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်ရင်း ဘေးဘီကို မျက်စိတစ်ဆုံးဝေ့ဝဲမိ၏ ။
ကိုယ်နှင့် မသိသူထံမှ တောင်းရမည် ဟု တရားခံကို အလျင်အမြန်ရှာဖွေလိုက်သည်။

နံဘေးဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်နေ၊

ထိုင်ကြသော လူများ စွာ ရှိသည်။ တချို့ ကနှစ် ယောက် ။ တချို့ က
လေးငါးယောက် ။

မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်နေသူ။ လမ်းလျှောက်နေကြသူတွေ နှင့် ။ တချို့ ကလည်း
သူမ တို့ကို အုပ်စုလိုက်ကစားလို့။

ဒါပေမဲ့...

ရေတွင် ကူးခတ်နေသော ငန်းဖြူမိသားစုလေးကောင်ကို ကြည့်ကာ ရိုက်လို ကောင်းမည် အနေအထားရောက်အောက် Zom ဆွဲကြည့်နေခိုက်နားထဲသို့ ဆူဆူပူပူ အသံများ တိုးဝင်လာပါသည်။ ငြိမ်ဆိတ်နေရာမှ ဆူညံသွားသည်ကြောင့် အထူးအဆန်း ဖြစ်ကာ မျက်လုံးကို ကင်မရာမှခွာလိုက်သည်။

အသံကြားရာဘက်ဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်အုပ်သူ့ဆီသို့ ဦးတည်ကာ လာနေသည်။ သော် ဖြိုး အံ့ဩသွားရ၏ ။ ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် နောက်မှာ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးများ ပေါင်းစုပါဝင်ပြီး အော်ဟစ်လာ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သော် ဖြိုး ရှေ့နောက် ဝဲယာကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အနီးဝန်းကျင်မှာ သူတစ်ယောက် တည်း။ သေချာသည်။ သူ့ထံသို့ ဦးတည်ကာ လာနေခြင်းပါ။ ငါ ဘာပြဿနာ တွေ များ ရှုပ်ထားလို့လဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်တွေ့ ကြည့်တော့ ရှင်းလင်းကာနေသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကင်မရာ ပြန်မကာ ရိုက်ကွင်း ပြန်ယူလိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့မကြာလိုက်။ နာသီးဝသို့ ရနံ့လေးတစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။ ဘာရနံ့လည်း သူမဝေခွဲတတ်။ ဝတ်ရည်ဝသော လိပ်ပြာတစ်ကောင်ရဲ့ ရနံ့လိုမျိုး ။ မကြာလိုက်ပါချေ။ ထိုရနံ့လေးက သူနှင့် အနီးဆုံး နေရာမှာ ရပ် သွားပါသည်။ မနေနိုင်တော့စွာ လှည့်ကြည့်စဉ် နောက်ဖက်ဆီမှ မျက်နှာကို အရင်ဆုံးတွေ့ ရ၏ ။

ရှေ့မှ မိန်းကလေးမှာ တော့ ယခုထက်တိုင် ခေါင်းကိုငုံ့ထားဆဲ။ ကြည့်နေဆဲမှာပဲ ဘယ်အချိန်က နားနေမှန်းမသိသော လိပ်ပြာတစ်ကောင်က မြေပြင်မှ ထပျံသည်။ ထိုအတူ...

“ကျွန်မကို ပိုက်ဆံတစ်ရာလောက် ပေးပါလား”

“ဗျာ...”

ဦးခေါင်းလေးမော့အသွား လိပ်ပြာလေးက မျက်နှာရှေ့မှ ဖြတ်အပျံ့...

လိပ်ပြာလေး...

ပါးစပ်မှထွက်သွားသော အာမေဒိုတ်သံမဟုတ်ပါ။ မျက်နှာလေး မော့လာစဉ် ရင်ထဲက အလိုလိုထွက်သွားသော စကားသံ ဖြစ်သည်။ ထင်မှတ်မထားစွာ စက္ကန့်ပိုင်း လောက် လူက ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွား၏ ။

မိန်းကလေးပေါင်းများစွာ ကို မြင်ဖူးခဲ့ပါသည်။ တချို့ လည်းလှကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုအလှက မရိုးရှင်း၊ သိုဝှက်ထားသော အရာတစ်ခု ရောနှောနေသလို ခံစားရသည်။

လှသော မျက်နှာပေါ်မှာ တချို့ ကမာနရောနေ၏ ။ တချို့ က အတ္တနှင့် တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်မှု နှင့် ရောနေသည်။ တချို့ လည်း ကောက်ကျစ်မှု နှင့် မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေ အထင်း သား။ လှကား လှ၏ ။ ဒါပေမဲ့ မဖြူစင်။

ယခုတွေ့ရသော မျက်နှာလေးမှာ တော့...

အလှဘွဲ့တွေ တသီကြီး ရွေးထုတ်မပြောတတ်ပါ။ အရိုးရှင်းဆုံး ပြောရလျှင်...

ဖြူစင်လွန်းပါသည်။ မျက်နှာကိုမြင်ရုံနှင့် အတွင်းစိတ်ကြည်စင်မှု ကို ထွင်းဖောက်မြင် ရသလိုမျိုး ။

“တစ်ရာတန် တစ်ရွက်လောက်ရှိရင် ကျွန်မကိုပေးပါလားလို့”

ဒီတစ်ကြိမ်တွင် လည်း သူ့ကြောင်ငေးလျက် ။ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ နောက်မှပါလာသူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် က ဘယ်လိုထင်သွားသည်မသိ။

“ဒီလိုပါ။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပါဆယ်ဂိမ်းကစားနေကြတာပါ။ အဲ့ဒါ သူက ဒီမဲလိပ်ကျလို့ အစ်ကို့ဆီကို အကူအညီလာတောင်းတာ”

အခြေအနေကိုဝင်ထိန်းပေးသလို နောက်မှမိန်းကလေးက သူ့လက်တွင် သို့ စာရွက် တစ်ရွက်ထည့်ပေးသည်။ သော် ဖြိုး ယူကြည့်ပြီးတော့ အရာအားလုံးကို ရှင်းလင်းသွား၏ ။ လူက ခုမှပဲ အိပ်မက်မှန်းထလာသလို နှလုံးပြန်ထသည်။ သူမ ကတော့

မဝံ့မရဲ ဖြစ်တာလား၊ ရှက်တာလားမသိ။ နှုတ်ခမ်းလေးများ ပင် တုန်လို့။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာ ဘယ်ဘက်ရင်အုံ၏ ဘာသာဗေဒတစ်ခုက နိုးထလှုပ်ရှား သွားခဲ့သည်။ နှလုံးသားရဲ့ ကွန့်မြူးမှု ကို နားလည်လက်ခံသွားချိန်မှာ တော့...

ပိုက်ဆံအိတ်ကို အလျင်အမြန် ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့တစ်ရာတန် တစ်ရွက် ကို အလျင်စလို ထိုးနှောက်ရှာဖွေလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့...

ဘောင်းဘီအိတ်၊ အင်္ကျီအိတ်တွေ ထဲမှာ လည်း တစ်ရာတန်နဲ့တူသော အစုတ်အပြဲ လေးတစ်ရွက်လောက်ပင် ရှိမနေပါ။ သူပုံစံကိုကြည့်ပြီး...

“တစ်ရာတန် မရှိဘူးနဲ့တူတယ်နော်”

“ဟုတ်... ကျွန်တော် ရှာမတွေ့ဘူး”

မျက်နှာလေးပျက်ယွင်းကာ နှုတ်ခမ်းကိုစုရင်း နောက်ဖက်လှည့်သွား၏ ။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူများ ၏ သဘောဆန္ဒကိုတောင်းခံသလိုမျိုး ။ ဒါပေမဲ့...

“မရဘူးနော်။ တစ်ရာတန်မရမချင်း လိုက်တောင်းရမှာ ။ ဒီ တစ်ယောက် မရရင် နောက် တစ်ယောက် ရှာတောင်း။ ဒါပဲ”

မိန်းမလို မိန်းမရဝင်ပြောသော ကနွဲ့ကလေးကောင်ကို သူမဘက်မှ ခံပြင်းသွားမိသည်။ ဆွဲထိုးပစ်ချင်စရာ မိန်းမလျှာ ကတော့ မျက်နှာကိုချီလို့။

“ကျွတ်...ဒုက္ခပါပဲ”

တိုးတိုးပြောရင်း လိပ်ပြာလေးရဲ့ အကြည့်တို့ နဘေးကို သွေဖည်သွားပြန်ပါ၏ ။ တစ်ရာတန်အတွက် နောက်ထပ်ပစ်မှတ်တစ်ခုကို ထပ်မံရှာဖွေသည့် သဘော။ မျက်နှာ ကြည်ကြည်လေးမှာ စိတ်ပျက်ဟန် တစ်စွန်းတစ်စ ရောသွားသည်မို့ ရင်ထဲမှာ အောင့် သက် သက် ဖြစ်သွား၏ ။

သူနှလုံးသားမှာ ဖွင့်ဆိုချက်တစ်ခုက ခိုင်မာပြီးသွားပြီမို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှာ စွမ်းအားတစ်ခုက သူ့ကို ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ခိုင်းစေလိုက်တော့၏ ။

ရပါတယ်။

နှုတ်ခမ်းကို ခပ်နာနာတစ်ချက်ဖိကိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ ခဏလေးစောင့်နော်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲထင်ထင် ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ ကင်မရာကို အုတ်ခုံပေါ်တင်ပြီး သော် ဖြိုး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှာ တအံ့တဩအကြည့်တွေ ၊ နားမလည်ဟန် မျက်ဝန်းတွေ တသီကြီးပါလာကြ၏ ။

လမ်းလျှောက်နေသူတွေ ၊ မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်ကာ အနားယူနေကြသူတွေ ၊ ကစားနေ သော ကလေးတွေ ၊ အရာအားလုံးကို ပြေးလွှားဖြတ်ကျော်ရင်း အချစ်ရဲ့ ဘက်တော် သား တစ်ယောက် အ ဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူလိုက်မိသည်။

အနီးဆုံးမှန်ဆိုင်လေးဆီရောက်တော့...

“ရေသန့်တစ်ဘူးပေးပါ”

ငါးရာတန်တစ်ရွက်တင်ပေးရင်း ပြောတော့...

“လေးရာပါ”

စကားသံနှင့် အတူ ရေသန့်တစ်ဘူးရှေ့ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ တစ်ရာတန် နှိပ် နှိပ်လေးတစ်ရွက်လည်း စားပွဲပေါ်ကျလာ၏ ။ သော ကြာဂြိုဟ်ရဲ့ ဆုလာဘ်တစ်ခုလို ထိုရာ တန် နှိပ်နှိပ်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းလာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးခဲ့သည်။

ရင်ထဲမောနေပေမဲ့ ပျော်လို့နေသည်။ ချစ်သူအတွက် ထမ်းဆောင်ပေးသော အနိမ့် ဆုံးတာဝန်တစ်ခုအ ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ ပြေးလာသော သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေသည့်လိပ်ပြာလေးအားအတော် လှမ်းလှမ်းမှပင် မြင်နေ၏ ။ သူမ တစ်ယောက် တည်းမဟုတ်ပါ။ တစ်အုပ်စုလုံးပင် သူ့အား တအံ့တဩ ရပ်ငေးနေ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့တော် မှော က်ရောက်ရောက်ချင်းမှာ ပဲ...

“ရော့...”

မောဟိုက်နေသော အသက်ရှူမှုတွေ ကြားမှ သူ့အသံက အနိမ့်အမြင့်တစ်ခုနှင့် ထွက်သွားသည်။ လိပ်ပြာလေးအပါအဝင် အားလုံးက သူ့ကိုရော၊ သူယူလာသည့် တစ်ရာတန် နှိပ်နှိပ်လေးကိုရော မှင်သက်စွာ ကြည့်နေကြ၏။

“ရော့...ယူပါ”

ထိုအခါမှ သွယ်ဥဖွေးဖြူသော လက်လေးတစ်ဖက်က ရှေ့ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်တွင်းမှ ပိုက်ဆံအား ထိကိုင်လှမ်းယူလိုက်စဉ်မှာ တော့...

“ဟေး...”

နောက်ဘက်မှ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်က ညှာသံပေးကာထအော်ကြ၏။ အားပဲ ပေးတာလား။ သူ့ကို ငကြောင်တစ်ကောင်ဟု ဝိုင်းဝန်းထောပနာပြုကြတာလားမသိ။ ထိုအသံတွေ ကြောင့် သူမကတော့ ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

သူကတော့ ပြောမပြတ်အောင် ကြည်နူးလို့သွားရပါသည်။

“ကျေးဇူးနော်”

လိပ်ပြာလေးက တောင်ပံကိုဖြန့်ရင်းကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖွင့်ဟလာစဉ်မှာ တော့ သူ့ဘဝ၊ သူ့ကမ္ဘာသည်ကား...

တကယ်ပါပဲ။ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရင်တွင်းမှာ ထိုအချိန်ကစပြီး အမြစ်တွယ်ခဲ့တာပါ လိပ်ပြာလေးရယ်။

ကိုယ့်ကို ရယ်ချင်ရယ်ကြမယ်။ လှောင်ချင်လှောင်ကြမယ်။ ငကြောင်ပါကွာလို့ ပျက်ရယ် ပြုချင်ပြုကြမယ်။ ပေါရီလိုက်တာလို့ ကဲ့ရဲ့ ချင်ကဲ့ရဲ့ ကြမယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။

မင်းကိုသာ ချစ်နေရရင် ကိုယ့်နာမည်တပ်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်က ထိုင်ဆဲနေလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။

မင်းရဲ့ ဖြူစင်မှု တွေ ကို ချစ်တယ်။ ရိုးရှင်းမှု လေးတွေ ကို ချစ်တယ်။

လိပ်ပြာရောင် နှုတ်ခမ်းနဲ့ လိပ်ပြာစကားလေးတွေ ကို ချစ်တယ်။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်...

မင်းဘာတွေ ပဲ ဖြစ် ဖြစ်...

ချစ်တာ ကတော့ ချစ်တာပါပဲ။

*

၂၂၂

ဟိုတယ်ရှေ့ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အတွင်း ဘက်မှ စက်ဘီးစီး၍ ထွက်လာ
သော ထူးအောင်ကို တွေ့ ရသည်ကြောင့်

“ဘယ်သွားမလို့လဲကွ”

“ဈေးသွားဝယ်မလို့ အစ်ကို”

စက်ဘီးကို ခပ်သွက်သွက် နင်းကာ ထွက်သွားသော ထူးအောင် ကျောပြင် ကို
ကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်မိသည်။ ထူးအောင်မှာ ဧည့်သည်ကို အဆင်ပြေ အောင်
ဆက်ဆံတတ်ရုံပင် မဟုတ် အလုပ်လည်းကြိုး စားပုံရလေသည်။ ပုံစံက ရိုးစင်းကာ ချိုချို
သာသာလည်းရှိသည်။ စိတ်ကောင်းလည်း ရှိပုံရ၏ ။

ဟိုတယ်တွင်း ကို ဝင်လိုက်တော့ စောထူးမှာ ရောက်နှင့် လို့နေပါပြီ။ တံခါးတွန်း
ဝင်လာသော သူ့ကိုမြင်မြင် ချင်း...

“ဟာ...သော် ဖြိုး ရာ...မင်း တစ်နေကုန် ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ။
ဖုန်းလည်း ဆက်လို့မရဘူး”

ထိုင်နေရာမှ ထပြီး ပြစ်တင်စကားဆိုသည်။ အနည်းငယ် ဝဖိုင်းဖိုင်း

ဖြစ်လာသည်မှ လွဲ၍ စောထူးမှာ ဘာမှမပြောင်းလဲ။

“မင်းမှ ရောက်မလာတာ။ ငါ တစ်ယောက် တည်းပဲ ကန်တော် ကြီးကို လစ်တာ ပေါ့ကွ”

စောထူးမှာ သူ့စကားကို သိပ်ဘဝင်ကျဟန်မပြု။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားရတာ လဲ”

သော် ဖြိုး မျက်မှောင့်ကြုတ်သွားမိပါသည်။ ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်တွင် မှ ဖုန်းကို လည်း နှိုက်ယူကြည့်မိ၏ ။ စောထူးပြောသလိုပါပင်။ ဖုန်းမှာ ပိတ်လို့နေပါသည်။

“အေးကွာ... ရောက်ကတည်းက အားမသွင်းရသေးတော့ အားကုန်ပြီး ပါဝါ ပိတ်သွားတာ ဖြစ်မယ်”

ပြောပြီး ဖုန်းကိုပါဝါပြန်ဖွင့်စဉ် စောထူးက သူ့လက်တွင် မှ ကင်မရာကိုကြည့်ကာ ...

“ဘယ်နှယ့်လဲ ...ပုံကောင်းတွေ တော် တော် ရခဲ့လား”

ထိုစကားနောက်မှာ တော့ မေ့လျော့သော အာရုံတစ်ခုက ရုန်းကြွလှုပ်ရှား သွားပါ သည်။ လည်ပတ်နေသော သွေးတွေ ရုတ်တရက်နွေးသွားသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့...

“စောထူး... မင်းကိုငါပြောစရာ ရှိတယ်”

“အေး...ပြောလေ”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်လည်ဖြေကြားတော့ သော် ဖြိုး ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်မိ၏ ။ ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းအချို့ အနီးအနားမှာ ရှိနေပါသည်။ သူတို့စကားကို နားထောင်နေခြင်းတော့ မ ဟုတ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့...

“ဒီမှာ မပြောချင်ဘူးကွာ။ အပြင်သွားရအောင်”

အခြေအနေတစ်ခုမှ ထူးခြားသွားသော သူ့စကားကြောင့်

စောထူးသဘောပေါက် သွားပုံရကာ...

“ရတယ်လေ။ ငါ့မှာ ဆိုင်ကယ်ပါတယ်”

ဆိုင်ကယ်သော့ကို ထောင်ပြကာ ဆိုတော့...

“အဲဒါဆို ခဏလေး။ ငါအပေါ်ကိုတက်ပြီး ကင်မရာထားလိုက်ဦးမယ်”

သော် ဖြိုး ချက်ချင်း ပင် အပေါ်ထပ်ပြေးတက်ကာ အခန်းတွင် ဝင်ပြီး

ကင်မရာထား လိုက်သည်။ ဖြိုးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ပုံစံမပျက်ရှိနေသေးသော လျှို့ဝှက်မြို့ ရိုးစာအုပ်လေး ကိုယူကာ ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏ ။

စောထူးက ဦးဆောင်က ဟိုတယ်ပြင်ထွက်သွားသည်။ ရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်ကိုခွကာ စက်နှိုးပြီးချိန်မှာ တော့...

စောထူးမောင်းသော ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ထိုင်ရင်း အတွေးတစ်စုံစီနှင့် သော ဖြိုး ပါ လာခဲ့သည်။ ထင်းရှူး ပင်တွေ တန်းစီကာ ပေါက်နေသော ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက် တော့ ဆိုင်ကယ်မှာ ရပ်သွား၏ ။ နှစ် ဦးသား လူရှင်းသော စားပွဲတစ်လုံးကို ရွေးကာ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

မှာ စရာရှိတာ မှာ ဖြိုးသွားချိန်မှာ ...

“သော် ဖြိုး ...ပြောစရာရှိတာ ဘာလဲ”

စတင်လာသော အမေးတစ်ခုနောက်မှာ သက်ပြင်းကိုချမိလိုက်သည်။ နောက်ပြီး လက်တွင် မှ စာအုပ်လေးကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ...

“ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီစာအုပ်သုံးအုပ်ဝယ်ခဲ့ပုံ၊ ညရောက်တော့

မီးပျက်နေသည့် အတွက် ဖယောင်းတိုင်နှင့် စာဖတ်ခဲ့ပုံ၊ စာဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားကာ ကြောက်မက်ဖွယ် အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လာပုံ၊ အိပ်မက်ကနိုးတော့ ယခုစာအုပ်လေးမှာ ပွင့်နေပုံ။ ထိုအ ထဲမှ စာရွက်လေးတစ်ရွက်မှာ လေအရှိန်နဲ့ထောင်နေပြီး

ဖယောင်းတိုင်မီးရောင် နှင့် နံရံမှာ စာသုံးကြောင်း ပေါ်လာပုံများ ကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြလိုက်သည်။

စောထူးမှာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏ ။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံ တွေ ကို သေသေချာချာ ထပ်ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ငါ လုံးဝလက်မခံနိုင်လို့ breakfast စားပြီးပြီးချင်း မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်ကွာ။ တကယ်ပဲ မင်းရောက်မလာဘူး။ အဲ့ဒါက ပထမအချက်။ ဒုတိယအချက် ကတော့ တိုက်ဆိုင် တာလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ စာထဲမှာ က ‘သင်တယောက် တည်း သွားရမည် ’ ဆိုတာပဲ ပါတယ်။ ဘယ်ကို သွားရမယ်လို့တော့ ရေး မထားဘူး။ ငါ ကတော့ ကန်တော် ကြီးကို တစ်ယောက် တည်းသွားလိုက်တယ်”

“တတိယအချက်ကရော”

“အဲ့ဒါ ကတော့ အတိအကျပဲ။ ငါတကယ်ပဲ ကောင်မလေး တစ်ယောက် နဲ့ဆုံခဲ့တယ်။ စာထဲကအတိုင်း ပန်းတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ ရေကန်ကြီးဘေးမှာ ”

စကားဆုံးဆုံးချင်း စောထူးက စာအုပ်လေးကို ဆွဲယူကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စာမျက် နှာတစ်ခုချင်းဆီကို လှန်ကာကြည့်၏ ။ သူ့အထပ်ထပ်လေ့လာပြီးသားတွေ ပါ။ ပထမစာမျက် နှာ ထောင့်အဆုံးမှာ နာမည် နှင့် ရက်စွဲတပ်ထားသည်မှလွဲလို့ အားလုံးမှာ ဗလာ။

“မင်းဟာက ဟုတ်ရောဟုတ်လို့လားကွာ”

“ငါတကယ်ပဲ လက်တွေ့ ကြုံခဲ့မယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်”

စောထူးငြိမ်ကာ သွားပါသည်။ သူ့မျက်နှာတည်နေသည်မို့ တကယ်ပြောနေသည်ဆို တာကိုလည်း ရိပ်မိပုံရ၏ ။ သော် ဖြိုး စကားကို ထပ်ဆက်သည်။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်... စာရွက်လေးတစ်ရွက်ကိုထောင်ပြီးရှေ့မှာ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းလိုက်ရုံနဲ့အဲဒီ မီးရောင် ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ စာတွေ ပေါ်လာတယ် ဆိုတာကြီးက

လက်ခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း လက်မခံချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့အဲဒီ စာတွေ
ထဲက အတိုင်းအပြင်မှာ တကယ် ဖြစ်နေတယ်”

“စာထဲကအတိုင်း အားလုံးတူနေတာပေါ့”

“လုံးဝကွက်တိပဲ”

ကုလားထိုင်ကိုနောက်မှီထိုင်ရင်း ငြိမ်သွားပြန်သည်။ စောထူးယုံကြည်ပုံမရဘူး
ဆိုတာ သော် ဖြိုး ရိပ်မိသည်ကြောင့် ...

“မင်း လက်မခံနိုင် ဖြစ်နေတယ် မလား”

စောထူးက လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းကို ရမ်းရင်း...

“မင်းကိုတော့ အားနာတယ်ကွာ။ ငါယုံလို့မရဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါလည်း မင်းအတိုင်းပဲ။ ဒီတော့ မင်းငါနဲ့ ညလိုက်အိပ်မလား”

စောထူးအကြည့်တို့ သူ့ထံခိုင်းခနဲရောက်လာတော့...

“မင်းနဲ့ငါ ဒီညစမ်းသပ်ကြမယ်”

*

VJVV

သူတို့နှစ် ဦး အတော် ကြီးမိုးချုပ်မှ ဟိုတယ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏ ။ ဒီည သော် ဖြိုး နှင့်
လိုက် အိပ်မည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း စောထူး အမေ ဖြစ်သူကိုလှမ်းအကြောင်းကြားရသေး
သည်။

ပထမ မယုံ။ မနေ့ကလိုပဲ အရက်တွေ သောက်မှာ စိုးသဖြင့် တော်တော် နှင့်
ခွင့်ပြုချက်မရ။ သော် ဖြိုး ကိုယ်တိုင် ဝင်ပြောပေးကာမှ အဆင်ပြေလေသည်။ အန်တီခင်မှာ

ချောင်းတွေ တဟုတ်ဟုတ်ဆိုးနေသဖြင့် ဖုန်းထဲမှ ပြောစကားကိုအတော် နားထောင်ယူရ၏။

စောထူးက အန်တီခင်မှာ ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါ ရှိသည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ အခန်းမှာ နှစ် ယောက် ခန်းမို့အဆင်ပြေပါသည်။ အခန်းတွင် :ရောက်ရောက်ချင်းပင် စောထူး မှာ စာအုပ်ကို စမ်းသပ်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေတော့၏။ အပြင်မှ ဝယ်လာခဲ့သော ဖယောင်းတိုင် ကြီးကြီးကို သော် ဖြိုး မီးညှိလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင် (107) ဟူသော အခန်းကျဉ်းလေးမှာ အမှောင်ကျသွားတော့၏။ မနေ့ညက လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း အားလုံးလုပ်ဆောင်ပြီးသွားစဉ်မှာ တော့...

တစ်မိနစ်၊

နှစ် မိနစ်၊

သုံးမိနစ်...

“ဟား... ဟား...ဟား... သော် ဖြိုး၊ သော် ဖြိုး မင်းဘယ်တုန်းက ဓာတ်ပုံဆရာကနေ ဝတ္ထုဆရာ ဖြစ်သွားတာလဲ”

စောထူးရယ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာတော့...

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း ငါ့ကို ပေါ်တင်ကြီးရုပ်ရှင်ရိုက်ပြနေတာပဲကွ။ ဘာလဲဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ဝတ္ထုရေး မလို့လား”

ခန့်သလို တဟားဟားရယ်ရင်း စောထူးက ရယ်ကျဲကျဲပြောသည်။

“တော် တော့ ဟေ့ကောင်... ခွီးမှပဲ။ တော် တော် နောက်တဲ့ကောင်။ တကယ်အောက် မေ့လို့ နားထောင်နေတာ”

ပြောပြောဆိုဆို စောထူးက သူခံလိုက်ရသည့်အတွက် မခံချိမခံသာ ပုံစံမျိုး နှင့် သော် ဖြိုး လက်မောင်းကိုလှမ်းထုကာ...

“ဘာလဲ၊ ညဘက် တစ်ယောက် တည်း မအိပ်ရဲလို့ မင်းငါ့ကို အဖော်ခေါ်လာတာ

လား။”

သူ့ကို တမင်တကာ ခေါ်နောက်သည်ဟု သဘောပိုက်ကာ ဆဲရေး ရင်း

မီးခလုတ်ကို ပြန်ဖွင့်သည်။ ပြီး T.V ကိုပါဖွင့်ကာ ကုတင်ပေါ်တက်၍ ကြည့်နေ၏ ။ သော် ဖြိုး
မှာ တော့ ခံရ ခက်ခက်နှင့် ပင် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ဒီထက်ပိုပြီးလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ သူ့စမ်းသပ်မှု က အပြောနှင့်

လက်တွေ့ . လုံးဝလွဲသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။။ ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ
အပြင်ကိုသာ ငေးနေလိုက်သည်။ ခေါင်းထဲမှာ အတွေ့ ပေါင်းစုံက ရှုပ်ထွေးပွေလီနေ၏ ။
ရင်ထဲမှာ လည်း ခံပြင်းသလို ဒေါသထွက်သလို။

ပြင်ပလောက, ကတော့ အားလုံးကို မသိယောင်ဆောင်ကာ မည် :မည် :မှော

င်နေ၏ ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညမှာ ရင့်ရော်လာပါသည်။